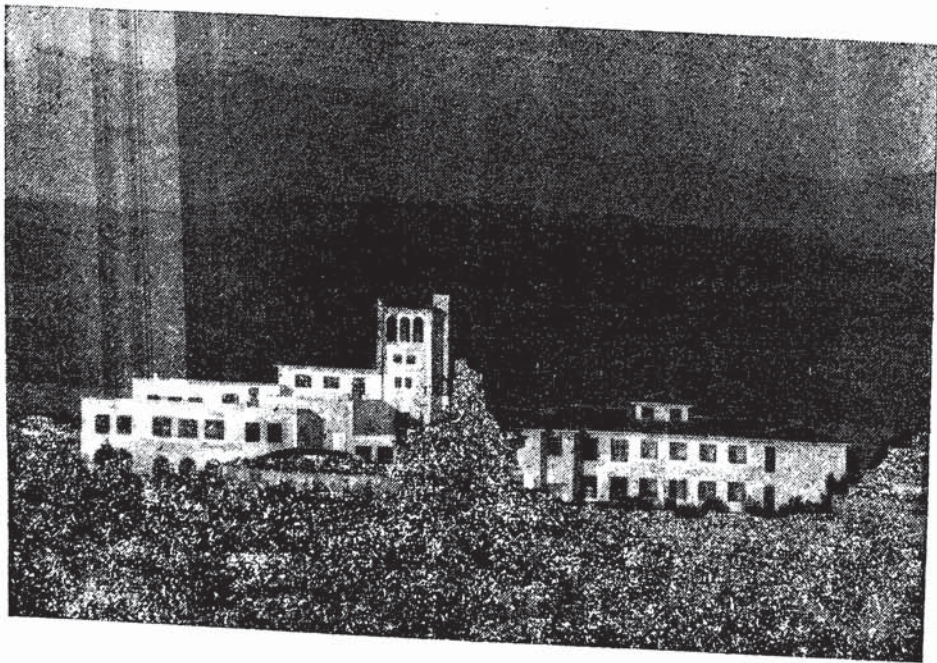


ΟΙ

ΖΩΣΙΜΑΔΕΣ



ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1958



ΟΙ ΜΕΤΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΜΑΣ



ΣΩΗΣ ΖΩΣΙΜΑΣ



ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Έτος Α΄.



ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 1958



Τεύχος 2

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΎΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Συντάσσεται από τους μαθητάς και μαθητριάς
των Προτύπων Δημ. Σχολείων τής Ζ.Π.Α.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΜΕ θερμές έκδηλώσεις υποδέχτηκαν οί συμμαθηταί όλων τών σχολείων τής 'Ακαδημίας μας τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ Περιοδικοῦ μας. "Όλα τὰ βρήκαν ὠραία. Καί τὴν ἐμφάνιση καί τὸ περιεχόμενον. Εἶναι συγκινητικὲς οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς καί μᾶς δίνουν κουράγιο γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν προσπάθειά μας μὲ μεγαλύτερη ὄρεξι καί ἐνδιαφέρον. Γιατί κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι τέλειο ἀπὸ τὴν ἀρχή του. Καί μεις βρισκόμαστε ἀκόμα στὴν ἀρχή. Μᾶς περιμένουν ἀκόμη πολλὰ. Περιμένουν δηλαδὴ ὄχι μόνον τὴν Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀλλὰ ὄλους τοὺς συμμαθητάς μας, ἀφοῦ ὄλων ἔργον εἶναι τὸ περιοδικό μας. Περιμένουν περισσότερο τοὺς συμμαθητάς μας τῶν μικροτέρων τάξεων γιὰτι ἐμεῖς σὲ λίγο θὰ ἀφήσουμε τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο γιὰ νὰ πᾶμε στὸ Γυμνάσιο. "Ετσι ὅταν ὄλοι μας δείξουμε τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ πρέπει σύντομα τὸ περιοδικό μας νὰ πάρῃ τὴν πρώτη θέσι ἀνάμεσα στὰ περιοδικὰ τῶν σχολείων ὄλης τῆς Ἑλλάδος.

ΜΕ ἰδιαιτέρη συγκίνηση διαβάσαμε τὰς κρίσεις ποὺ ἔγραψαν σὲ περιοδικὰ καί ἔφημερίδες τῆς χώρας μας τόσο διαλεχτοὶ Ἐπιστήμονες καί ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων. Τοὺς εὐχαριστοῦμε ὄλους θερμὰ καί μὲ σεβασμὸ δεχόμεστε τὶς ὑποδείξεις τους. "Όλων ἔχουμε τὴν ἀνάγκη καί οἱ συμβουλές των εἶναι γιὰ μᾶς ἕνα φῶς, ἕνας πολῦτιμος ὁδηγὸς γιὰ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦμε. Βεβαιώνουμε ἀκόμα τοὺς σεβαστοὺς φίλους μας πὼς τὰ παιδιὰ τῶν Προτύπων τῆς Ζωσιμαίας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας θὰ προσπαθοῦν πάντοτε νὰ εἶναι ὑποδείγματα μαθητῶν τόσο στὴ μόρφωση ὅσο καί στὴ συμπεριφορά τους.

ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΑΣΤΕ καί πάλι νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ Δανειστικὴ Βιβλιοθήκη μας. Μερικοὶ κρατοῦν τὰ βιβλία ἐβδομάδες ὀλόκληρες κι' ἔτσι ἄλλοι ποὺ θέλουν κι' αὐτοὶ νὰ τὰ διαβάσουν δὲν μποροῦν νὰ τὰ βροῦν. Ἐλάχιστοι εἶναι βέβαια αὐτοὶ, ἀλλὰ ἐπειδὴ τυχαίνει νὰ εἶναι καί... βιβλιοφάγοι, φέρνουν ἀνωμαλία στὴ λειτουργία τῆς Βιβλιοθήκης. Τοὺς κάνουμε τὴ σύστασι νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τοὺς κανονισμοὺς τῆς Βιβλιοθήκης γιὰτι ἄλλοιῶς οἱ σπουδασταί

ποὺ παρακολουθοῦν τὴ λειτουργία τῆς θὰ βρεθοῦν στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ τοὺς ἀρνηθοῦν τὸν δανεισμὸ νέων βιβλίων.

ΑΡΧΙΣΑΝ αὐτὲς τὶς ἡμέρες οἱ ἔργασίες στὸ Σχολικὸ μας κήπο. Κάθε τάξι πήρε τὸ δικό της κομμάτι γιὰ νὰ τὸ καλλιεργήσῃ ὅπως αὐτὴ νομίζει καλύτερα. Δὲν ἀμφιβάλλουμε ὅτι ὄλες οἱ τάξεις θὰ καταβάλλουν φιλότιμες προσπάθειες γιὰ νὰ παρουσιάσῃ ἢ κάθε μιὰ τὸ καλλίτερο κομμάτι. Νὰ δοῦμε ποιά θὰ ξεπεράσῃ τὶς ἄλλες. Γι' αὐτὴν κρατᾶμε καί μεις ἕνα μικρὸ δωράκι...



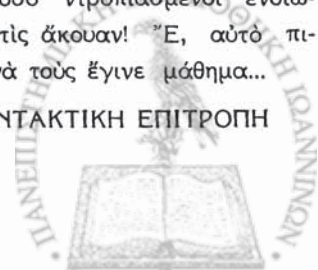
"Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Περιοδικοῦ μας μὲ τὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀκαδημίας κ. ΙΩΑΝ. ΚΩΤΙΤΣΑΝ καί τὸν ὑπεύθυνον ἐπὶ τῆς ὕλης του κ. ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ

Η αὐλή εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ νοικοκυριοῦ τῶν Σχολείων μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν καθαριότητά της. Μερικὰ παιδιὰ ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ πετοῦν τὰ χαρτιά τῶν γλυκισμάτων ἢ τοῦ φαγητοῦ τους, ὅπου νᾶναι ἀντὶ νὰ τρέχουν νὰ τὰ ρίχνουν στὸ εἰδικὸ δοχεῖο ποὺ ἔχουμε. Πιστεύουμε πὼς ἀπὸ τώρα καί στὸ ἐξῆς θὰ κόψουν αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ ποῦμε δυὸ λόγια καί γιὰ τὸν κινηματογράφο. "Όταν τὰ ἔργα εἶναι κατάλληλα—καί ξέρουν οἱ σεβαστοὶ μας διδάσκαλοι ποιά

εἶναι αὐτὰ—μποροῦμε νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο, ἀφοῦ πρῶτα ζητήσουμε τὴν ἄδεια, μαζὺ μὲ τοὺς γονεῖς μας πάντοτε. Εἶναι μερικοὶ ὄμως συμμαθηταί μας ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ συμμορφωθοῦν. Παραβαίνουν τὶς διαταγὲς τῶν Σχολείων μας καί πηγαίνουν στὸν κινηματογράφο χωρὶς ἄδεια καί κάποτε μάλιστα σὲ ὄρες ἀκατάλληλες. Οἱ διδάσκαλοι μας τοὺς ἔκानαν τὶς παρατηρήσεις—κι' ἀλήθεια πόσο ντροπιασμένοι ἐνοιώθαν, ὅταν τὶς ἀκουαν! "Ε, αὐτὸ πιστεύουμε νὰ τοὺς ἔγινε μάθημα...

Ἡ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ



Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁ Πολιούχος Ἅγιος

«Τὸν Πανεύφημον μάρτυρ Χριστοῦ Γεώργιον, Ἰωαννίνων τὸ κλέος καὶ πολιοῦχον στερεόν, ἄσματος ἐγκωμίων ἀνευφημήσωμεν, ὅτι ἐνήθλησε λαμπρῶς καὶ κατήνεγκεν ἐχθρὸν τοῦ Πνεύματος τῆς δυνάμει. Καὶ νῦν ἀπαύστως προσβῆει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Πόδες καὶ πόσες φόρες δὲν ἔχω ἀκούσει τὸ ἀπολυτικίον αὐτό, τὸ τόσο ωραίο! Ἄλλὰ φέτος πού ἤμουν πιὸ μεγάλη ἐννοιῶσα μέσα μου πιὸ μεγαλοπρεπεῖς τοὺς στίχους καὶ τίς ὕμους νότες πού ἀνέβαιναν ψηλά—ψηλά στοὺς οὐρανοὺς νὰ συναντήσουν τὸν μεγάλο μας Ἅγιο, τὸν πολιοῦχο τῆς πόλεώς μας Ἅγιο Γεώργιο τὸν νεομάρτυρα.

17 Ἰανουαρίου ἡμέρα γεμάτη εὐλάβεια γιὰ τοὺς Γιαννιώτες. Πόσο χαίρομαι! Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἀνέβαινα στὸ ὑψηλότερο βουνὸ καὶ νὰ εἶχα μιὰ δυνατὴ φωνὴ νὰ φώναζα νὰ ἀκουγὲν ὅλος ὁ κόσμος καὶ νὰ μάλιστα τὸν καλὸ μας Ἅγιο, τὸν Ἅγιο πού μαρτύρησε γιὰ τὴ Χριστιανικὴ μας θρησκεία.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος γεννήθηκε στὸ Τσοῦρχλι τῶν Γρεβενῶν πού μετὰ τὸν θάνατόν του ὀνομάσθηκε «Ἅγιος Γεώργιος». Ἄπὸ μικρὸς εἶχε χάσει τοὺς γονεῖς του. Ἦταν ἓνα φτωχόπαιδο. Στὴν ἐπίγειον ζωὴν του δὲν εἶχε ἀξιώματα. Ὅταν μεγάλωσε τὸν πῆρε ἱπποκόμο του ἓνας τοῦρκος ἀξιωματικός. Ἦρθε στὰ Γιάννενα καὶ παντρεύτηκε σύμφωνα μὲ τὸ Χριστιανικὸ νόμο. Τότε κατέλαβαν οἱ Τοῦρκοι ὅτι ἦτο Χριστιανὸς καὶ τοῦ εἶπαν νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν δέχτηκε καὶ τὸν κρέμασαν. Ἡ ψυχὴ του πέταξε ψηλά, πολὺ ψηλά, σὲ κόσμους πού δὲν μπορούμε νὰ φαντασθοῦμε. Βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μεγάλου μας Θεοῦ ὀλόχρονος θρόνος τὸν περιέμενε καὶ φωτοστέφανος δόξης. Ὁ θάνατός του ἔδωσε ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ νέα δύναμι στὸς Χριστιανοὺς γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν δύσκολη ἐποχὴ. Ἄλλὰ καὶ πολλοὶ Τοῦρκοι, βλέποντας τὸ θάρρος του, νὰ θυσιάζονται γιὰ τὸ χριστιανισμό, νὰ ἀπαρνῆται ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀξιώματα πού τοῦ ἔταζαν ἔγιναν Χριστιανοί. Ἄλ-

λος στὴ θέσι του θὰ θαμπωνότατε καὶ θὰ ἔλεγε:

—Ἄπὸ ἱπποκόμος νὰ γίνω... ἄρχοντας; τί ἄλλο θέλω;

Ἄλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν πρέπει μόνον νὰ ἐργάζεται γιὰ τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ. Ἄν δεχό-

Ἡ λιτανεία τοῦ Ἁγίου

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καὶ φέτος διὰ νὰ τιμήσωμεν τὸν Νεομάρτυρα Ἅγιο Γεώργιο, πολιοῦχο τῶν Ἰωαννίνων, τὴν Παρασκευὴν 17 Ἰανουαρίου, ἐπέτειο τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου του, κάναμε τὴ



Ἡ λιτανεία τῆς εἰκόνος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου

ταν ὁ Ἅγιός μας τὰ πλούτη πού τοῦ ἔταζαν τί θὰ γινόταν; Πόσα χρόνια θὰ ζοῦσε περισσότερο; Μιὰ μέρα θὰ πέθαινε ἔνω τώρα ζῆ καὶ θὰ ζῆ αἰώνως.

Τὸν τάφο του τὸν ἔχουνε στὴν Μητρόπολι. Ἐμεῖς τὰ παιδιά ἔχομε ὑποχρέωσι νὰ ἀνάβωμε ἀπὸ κανένα κεράκι γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ γίνουμε καλοὶ Χριστιανοί.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΣΙΩΣΙΟΥ

Ε' 4—ξίον

ΤΟ ΤΑΜΑ

Πιανόμουν ἀπὸ τὸ χέρι τῆς μάμᾶς μου, τὴν παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ προχωρούσαμε πρὸς τὸ ταπεινὸ ἐκκλησάκι. Στὸ δρόμο πολλὲς κυρίες κρατοῦσαν λαμπάδες πολὺ μεγάλες καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ψιθύρισα:

—«Σίγουρα γιὰ τάμα, στὸν ἅγιο θὰ πηγαίνουν».

Δίπλα μᾶς ἡ γιαγιά μου προχωροῦσε μὲ βῆμα ἀργό, μὴ μπορώντας νὰ μᾶς φθάσῃ. Μιὰ λαμπάδα μεγάλη κρατοῦσε, στὸ τέλος ἀσημωμένη. Ἄχ ὁ θεῖος, ὁ θεῖος βρίσκειταί στὰ ξένα καὶ μάθαιε πὼς εἶναι ἄρρωστος. Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις φτάσαμε στὸ προαύλιον τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, ὅ ἓνα μικρὸ ἐκκλησάκι, πού κοίτεται ἓνας πολὺ τιμὸς θησαυρός. Ἐκεῖ στὸ φτωχικὸ

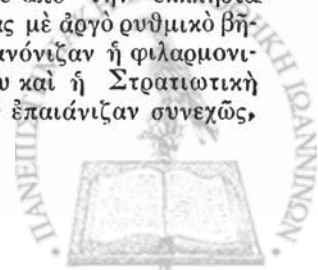
Συνέχεια εἰς σελ. 3

λιτανεία τῆς ἁγίας του εἰκόνος.

Ἐμεῖς, τὴν ἡμέρα αὐτὴ, συγκεντρωθήκαμε στὸ σχολεῖο μᾶς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πήγαμε στὸν ἱερό ναὸ τῆς Μητροπόλεως γιὰ νὰ παρακολουθήσωμε τὴ λειτουργία. Τὶ πολλὲς κόσμος πού ἦταν! Ὁ καθένας πού ἐρχότανε πήγαινε πρῶτα προσκυνοῦσε τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἔπειτα, σιγὰ σιγὰ ἐρχότανε μὲ εὐλάβεια καὶ παρακολουθοῦσε τὴ λειτουργία. Ὅταν τελείωσε ἡ Θεία λειτουργία βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ μπήκαμε μὲ τὴ σειρά ὅλα τὰ σχολεῖα, στὴ γραμμὴ.

Σὲ λίγο βγήκανε οἱ ἱερεῖς κρατώντας μὲ εὐλάβεια τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Ἀκολουθοῦσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Χριστόφορος καὶ ὅλος ὁ ἄλλος κλήρος. Ὑστερα ἐρχότανε οἱ ἐπίσημοι καὶ τὸ ἐκκλησίασμα.

Ἀφοῦ σχηματίστηκε ἡ παρίταξις ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ βαδίζοντας μὲ ἀργὸ ρυθμικὸ βῆμα πού τὸ κανόνιζαν ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου καὶ ἡ Στρατιωτικὴ μουσικὴ, πού ἐπαιάνιζαν συνεχῶς,



κατευθυνθήκαμε για τὸ σπίτι τοῦ Νεομάρτυρος.

Ὁ Μητροπολίτης, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ψαλτάδες ψάλλαν τροπάρια τοῦ Ἁγίου.

Ὁ κόσμος ποὺ ἦταν παρατεταγμένος τὰ πεζοδρόμια ἀποκαλύπτεται, μόλις περάση ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, κάνει σταυρὸ καὶ σκύβει τὸ κεφάλι εὐλαβικά.

Διασχίσαμε ἔτσι τὴν ὁδὸ Ἀνεξαρτησίας, περάσαμε τὸ Γυμνάσιον θηλέων καὶ φθάσαμε ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα στὸ σπίτι τοῦ Ἁγίου.

Ἀμέσως οἱ ἱερεῖς μῆχανε μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ἔβαλαν στὴ θέσση τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου.

Ἀκολουθήσαμε κι' ἐμεῖς σιγὰ-σιγὰ μὲ σεβασμὸ καὶ ἀφοῦ προσκυνήσαμε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου βγήκαμε πάλι ἤσυχα ἔξω καὶ φύγαμε γιὰ τὰ σπίτια μας. Χιλιάδες πῆγαν ἐκεῖ τὴν ἡμέρα αὐτή. Τὸ προσκύνημα τῆς εἰκόνας συνεχίστηκε ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ.

Πόπη Κ. Κοντοπάνου.

Στ' τάξις ἑξαταξίου.



ΤΟ ΤΑΜΑ

Συνέχεια ἀπὸ σελ. 2

Ἐκκλησάκι κοιμᾶται ἀπὸ χρόνια τώρα ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ὁ Πολιοῦχος μας.

Λίγα κεράκια τρεμοσβύνουν στὰ μαγουάλια ποὺ ἀναψαν οἱ πιστοὶ ποὺ ζητούν μιά γάρη ἀπὸ τὸν Ἅγιο.

Βαθειὰ ἤσυχία βασιλεύει. Τὸ καντη-

λι ἐπάνω ἀπ' τὸν τάφο τρεμόσβυνε καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἡ καντήλα ποὺ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ὅταν τὸν κρέμασαν οἱ Τούρκοι. Ἐμεῖνα γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλὴ. Τὰ μάτια μου καρφώθηκαν στὸν τάφο τοῦ Ἁγίου. Τὴν προσοχή μου ἐτάραξαν τότε τὰ βήματα τῆς γιαγιάς ποὺ πῆγαινε πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου γιὰ νὰ ἀνάψῃ τὴν λαμπάδα. Στὰ χεῖλη μου ἀνέβηκαν μερικά λόγια :

« Ἄγιε μου Γεώργιε, κάνε νὰ γίνῃ ὁ θεὸς καλὰ καὶ νάρθῃ γρηγόρα-γρηγόρα κοντά μας. Κάν' τον νὰ μὴ νοιώσῃ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀρρώστεια ἐκεῖ στὴν ξενιτιά ἀνάμεσα στοὺς ξένους. Φέρτον γρηγόρα κοντά μας. Μεγαλομάρτυρα Γεώργιε περισσότερο γιὰ αὐ-

τὴ τὴν φτωχὴ γιαγιά ποὺ ἀργὰ ἢ γρηγόρα θὰ φύγῃ... »

Ἐγύρισα πρὸς τὴν γιαγιά. Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Εἶχα μαντέψει πὼς ἔλεγε τὴν ἴδια προσευχὴ κι' αὐτὴ κι' ἡ μητέρα μου. Ἦμουν βεβαίως πὼς ὁ Ἅγιος θὰ ἔκανε τὸ θαῦμα του. Μιά μυρωδιά θυμιάματος ἦταν χυμένη σ' ὅλο τὸ ἐκκλησάκι καὶ ὅλα φαινόταν σὰ νὰ προσκυνοῦσαν μὲ θαυμασμὸ καὶ κατάνυξι τὸν πέτρινο τάφο ποὺ στέκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ δινῇ θάρρος κι' ἐλπίδα σ' ὅσοις πονοῦν καὶ ὑποφέρουν.

Ροδόκλεια Παπαδοπούλου.

Τάξις Ε' 4)ταξίου.

Τὸ σκλαβωμένο ζαρκαδάκι

Στὸν κήπο μας ἔχομε ἓνα σκλαβωμένο ζαρκαδάκι.

Τὶ κριμα! τὶ κριμα ποὺ εἶναι σκλαβωμένο!

Στὸ δάσος, ὅταν ἦταν, σεργιάνιζε μέσα στὰ κλαδιά τῶν δένδρων καὶ ἐπαίξε χαρούμενο. Ἀλλά, ἤλθε ἡ καταραμένη μέρα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ ὄμορφο δάσος. Νὰ πὼς ἔφυγε :

« — Ἐνας ἀξιωματικὸς, καθὼς κυνηγοῦσε στὸ δάσος αὐτό, ἔφθασε καὶ στὴ φωλιά τοῦ μικροῦ ζαρκαδιοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς λυπήθηκε τὸ ζαρκαδάκι καὶ τὸ πῆρε σπίτι του.

Τὸ Δασαρχεῖο τῶν Ἰωαννίνων ἀπαγορεύει τὸ σκότωμα τῶν ζαρκαδιοῶν. Τὸν ἀξιωματικὸ δὲν τὸν πῆγαν φυλακὴ γιὰτὶ δὲν σκότωσε τὸ μικρὸ ζαρκαδάκι.

Τὸ πῆραν ὅμως, καὶ εἶπαν, νὰ τὸ ἀφίσουν στὸ Νησί μας, μὰ φοβήθηκαν μὴν τὸ φάνε τὰ σκυλιά, γι' αὐτὸ τὸ ἔδωσαν στὸ σχολεῖο μας ».

Ἔτσι μένει τώρα κλεισμένο στὸ σπίτι του, ποὺ τοῦ ἔχει ὁ κηπουρὸς μας ὁ κύριος Γιώργος.

Τὸ καημένο, στενοχωριέται ποὺ εἶναι

σκλαβωμένο. Θέλει νὰ εἶναι ἐλεύθερο. Διότι ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ πολυτιμότερο πράγμα γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ γιὰ τὰ ζῶα.

Ἡβη Τσανάδη.
Γ' ἑξαταξίου.



Τὸ ζαρκαδί τοῦ Σχολικοῦ μας κήπου

Τὸ ζαρκαδάκι τοῦ κήπου μας

Στοῦ Σχολεῖου μας τὴν αὐτὴ μέρα σ' ἓνα κλουβί, εἶναι κλεισμένο ἓνα ζαρκαδάκι.

Πόσο τὸ λυπᾶμαι ποὺ εἶναι φυλακισμένο! Τὶ χαρούμενο θὰ ἦταν ἂν βρισκόταν στὸ δάσος νὰ τρέξῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ!

Ἀλλά καὶ κλεισμένο ἐδῶ ποὺ εἶναι χαίρεται νὰ βλέπῃ τὰ παιδάκια ποὺ τὸ ἀγαποῦν πολύ!

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΟΝΟΣ

Α' 4—ταξίου.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ὁ, τι δημοσιεύεται στὸ τεῦχος αὐτό καὶ δὲν ἔχει ὑπογραφή ἀλλὰ μόνο τὰ ἀρχικά τοῦ ὀνόματος ἀνήκει στὴ Συντακτικὴ ἐπιτροπὴ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς μαθητρίδας Βασιλικὴ Οἰκονομίδου, Ἀγάπη Καρχαμπούνα, Μαίρη Τσακελίδου, Ἀλίκη Φραγκίδου, Βασίλειο Γκοβόσδη καὶ Κωνσταντῖνο Ράπη.



Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ένα παραμύθι

Έμεϊς τὰ παιδιά ἀγαποῦμε πολὺ τὰ παραμύθια. Αὐτὸ τὸ ξέρονται οἱ δασκάλοι μας γι' αὐτὸ χθὲς μᾶς ἤλθε ἕνας κύριος καθηγητῆς καὶ μᾶς εἶπε ἕνα ὠραῖο παραμύθι. Διαβάστε το παιδιά.

Μὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν χειμῶνας.

Τὸ χιόνι εἶχε φθάσει δύο μέτρα. Εἶχε σκεπάσει καὶ τὴν πόρτα τῆς ἀλεπούς.

Κόντευε νὰ ψοφήσῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα ἢ κυρὰ Μάρω.

Μιὰ ἡμέρα πέρασε ἕνας ψαρῶς.

Καὶ ἡ ἀλεπού εἶπε μετὰ τὸ νοῦ της:

—Δὲν πρέπει νὰ καθήσω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Κάτι πρέπει νὰ κάνω.

Πῆγε καὶ ξαπλώθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ ἔκανε τὸν ψόφιο.

Πέρασε ὁ ψαρῶς καὶ τὴν ἔβαλε στὸ κάρρο. Ἡ πονηρὴ ἀλεπού πῆρε τὰ ψάρια καὶ πῆγε στὴ φωλιά τῆς.

Τὰ κρέμασε ὅλα στὸ νταβάνι.

Μιὰ ἡμέρα πέρασε κι' ὁ λύκος ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἤθελε νὰ φάῃ ψάρια.

Ἡ ἀλεπού δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τοῦ εἶπε: «Εἶναι ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας καὶ θὰ σὲ πονέσῃ ἢ κοιλιὰ ἂν φᾶς.

Νὰ δέσῃς δυὸ κολοκύθες καὶ νὰ μπῆς στὴ λίμνη νὰ πιάσῃς ψάρια, ὅπως πῆγα καὶ ἐγώ.»

Ὁ λύκος πίστεψε καὶ πῆγε στὰ βαθεῖα καὶ πνίγηκε.

Πέτρος Κ. Μπάμπος.

Β' 4)ταξίου.

Στὴ Λιακάδα

Σήμερα τὸ μεσημέρι κάθησα στὴ ζεστὴ λιακάδα καὶ διάβαζα. Στὸ μεγάλο πεῦκο ποὺ εἶναι δίπλα στὸ σπίτι μου εἶχαν μαζευτῆ τὰ μικρὰ πουλάκια. Πόσο ὠραῖα κελαῖδούσαν! Στὸν κῆπο μας ὁ θεῖος κλάδενε τὶς τριανταφυλλιές. Πόσο ὁμορφα ἀνοιξαν τὰ ματάκια τους! Ἔτοιμες εἶναι νὰ πετάξουν τὰ πράσινα φύλλα. Βιάζονται νὰ καλωσορίσουν τὴν πεντάμορφη ἀνοιξη!

Αἰμίλιος Δ. Ζώης

Α' 4)ταξίου

Ὁ βοριάς στὰ Γιάννινα

Σήμερα εἶναι στὴν πόλι μας δυνατὸς βοριάς. Τὰ μαντήλια τὸν καλωσορίζουν καὶ πάνε τότε ἀπ' ἐδῶ, τότε ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ καπνὸς πάει ψηλά, τρελλά, σὺν νὰ τὸν χαιρετᾷ.

Τὰ δέντρα γυρίζουν τὶς κορφές τους.

Τὰ φυλλοβόλα δέντρα ρίχνουν καὶ τὰ λίγα φύλλα ποὺ μείνανε, γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν.

Τὰ βουνὰ εἶναι σκεπασμένα μετὰ ἄσπρη κάπα. Ὁ κόκκορας τῆς καπνοδόχου τὸν χαιρετᾷ τραγουδώντας: ρρρ, ρρρ.

Ὅλοι τὸν χαιρετοῦν τὸν Βοριά χαρούμενα. Δὲν μπορούσε βέβαια καὶ ἡ λίμνη μας νὰ μὴν τὸν ὑποδεχτῆ!

Γι' αὐτὸ ἀνακάτεψε τὰ νερά της καὶ σηκώθηκαν κύματα ἀφρισμένα ποὺ σπᾶνε μετὰ θυμὸ στὸ Μῶλο, στὴν ἐξέδρα τῆς Κυρὰ-Φροσύνης.

Ἡ σόμπα τοῦ σχολείου μας γυρίζει κι' αὐτὴ καπνὸ καὶ ντουμάνιασε τὴν αἴθουσά μας.

Τὰ παιδιά τρίβουν τὰ δακτυλιὰ μάτια τους. Καὶ ἡ κυρία μᾶς λέγει:

—Ὄψ! Τί καπνὸς εἶναι ἐτοῦτος παιδιά! Κυρὰ Ὀλγα, σὲ παρακαλῶ βγάλε τὰ ξύλα καὶ σβῆσε τὴ σόμπα. Σήμερα δὲν θέλομε φωτιά.

Ἔτσι ἡ κυρὰ Ὀλγα μετὰ τὴν φιαρά, τὴ λεκάνη καὶ τὴν τσιμπίδα ἔσκυψε καὶ ἔβγαλε ὅλα τὰ ξύλα. Τί καπνὸς ποὺ βγήκε τώρα!!! Ἀνοιξαμε τὰ παράθυρα κι' ἐκεῖνος ὁ κύριος καπνὸς ἔφυγε γρήγορα. Δὲν μπορούσε νὰ εἶναι φυλακισμένος. Ἦθελε τὴν ἐλευθερία του καὶ τὰ τρελλά παιχνίδια μετὰ τὸ τρελλὸ ξεροβόρι κι' ἔφυγε - ἔφυγε καὶ ἀκόμα φεύγει. Πουθενὰ δὲν φάνηκε, χάθηκε καὶ πάει ψηλά στὸν οὐρανὸ μαζί με τοὺς πυραύλους.

Κι' ἀπ' ἐκεῖ μᾶς χαιρετοῦν.

Μαίρη Γ. Ζάγκλη

Β' 4)ταξίου

Τὰ σπουργίτια κι ὁ γάτος

Ὅταν εἶχαμε δυὸ παπάκια στὸν κῆπο μας, ὅλα τὰ σπουργιτάκια ἔρχονταν καὶ τοὺς ἔτρωγαν τὸ φαγητὸ τους. Ἐμεῖς τὰ βλέπαμε μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι καὶ χαιρόμαστε μαζί τους.

Ὁ Εὐτύχιος, ὁ γάτος τῆς Καλλιρρόης, τὰ παραμόνευε γιὰ νὰ τὰ πιάσῃ. Ὅμως αὐτὰ πετοῦσαν γρήγορα γρήγορα στὰ γύρω δειντράκια. Ὁ γάτος δὲν μπορούσε νὰ τὰ πιάσῃ.

Παναγιώτης Κορογιαννάκης

Α' 4)ταξίου

Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ πουλιὰ

Τὰ πουλιὰ εἶναι χρήσιμα στὸν ἄνθρωπο. Γιατί, πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τρώγουν τὰ ἔντομα καὶ τὰ σκουλήκια ποὺ κάνουν καταστροφὲς στὴ γεωργία.

Τὰ πουλιὰ, πρῶτα αὐτὰ μᾶς εἰδοποιοῦν γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀνοιξέως. Τὰ χελιδόνια, οἱ πελαργοὶ κλπ. Καὶ μετὰ πόση χαρὰ γεμίζουν τὶς καρδιές μας μετὰ τὸ χαρούμενο καὶ γλυκὸ τους κελαῖδημα. Ὁ ἰκαρδερίνης, πετοῦν ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί στὰ ἀνοιχτά τῆς ἀνοιξέως δένδρα, σπίνοι καὶ κορυδαλλοὶ δοκιμάζουν τὶς φωνούλες των.

Καὶ ἐπάνω ἀπ' ὅλα, τὸ ἀηδάνι γεμίζει τὸ δάσος, μετὰ τὶς γλυκύτατες μελωδίες του.

Καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κελαϊδήματα, ἀκούγεται καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κύνκου: Κούκου. Κούκου.

Ἔχουμε καὶ τὸ ὁμορφο καὶ ἀγαθὸ περστέρι, ποὺ πρῶτος ὁ Νῶε τὸ ἐχρησιμοποίησε γιὰ ταχυδρόμο. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι, πρέπει νὰ ἀγαποῦν τὰ πουλιὰ. Τὰ παιδιά νὰ μὴ χαλοῦν τὶς φωλιές τῶν πουλιῶν καὶ νὰ μὴ τὰ κτυποῦν μετὰ σφενδόνες. Τὸ χειμῶνα, ὅταν τὰ καυμένα τὰ σπουργίτια ἔρχονται στὴν αὐλή μας, νὰ μὴ τὰ κυνηγᾶμε, ἀλλὰ νὰ τοὺς πετοῦμε σφόδρα νὰ τρῶνε.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πουλιὰ, τὰ ἐδημιούργησε ὁ καλὸς μας Θεὸς γιὰ νὰ κάμῃ τὴ ζωὴ μας πιὸ εὐχάριστη.

Ἐρη Γενναδίου

Τάξις Δ' 6)ταξίου

Ἡ σόμπα μας κανίτζει...

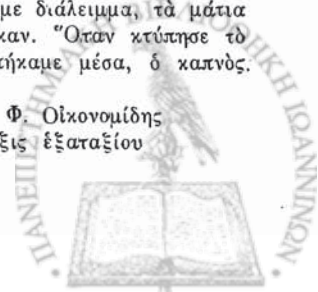
Τὸ πρῶτ' ὅταν ἦλθα στὸ σχολεῖο, ἡ σόμπα τῆς αἰθούσας μας ἐκάπνιζε. Ἡ αἴθουσά μας εἶχε γεμίσει καπνὸ. Τὸ κουνδούνι κτύπησε καὶ μπήκαμε μέσα ὁ καπνὸς ἦταν πυκνός. Ἀνοιξαμε γιὰ λίγο τὸ παράθυρο καὶ βγήκαμε στὸ διάδρομο, γιατί δὲν μπορούσαμε ν' ἀναπνεύσωμε. Ὅστερα ἐμπήκαμε πάλι καὶ ἀρχίσαμε τὸ μάθημά μας. Τὴν ὥρα ποὺ ἐκάναμε μάθημα, ἡ κυρὰ Ὀλγα ἡ ἐπιστάτρια, ὅλο πηγαίνονταν γύρω στὴ σόμπα. Σὲ λίγο τὴ βλέπομε μ' ἕνα φτυάρι νὰ βγάξῃ ὅλα τὰ ξύλα καὶ τ' ἀναμμένα κάρβουνα γιὰ νὰ τὰ σβύσῃ.

Τὰ μάτια μας ἄρχισαν νὰ μᾶς τσοῦξουν ὅλους καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε, μᾶς ἔτρεχαν τὰ δάκρυα.

Ὅταν βγήκαμε δαίλειμμα, τὰ μάτια μας ξεκουράστηκαν. Ὅταν κτύπησε τὸ κουνδούνι καὶ μπήκαμε μέσα, ὁ καπνὸς εἶχε διαλυθῆ.

Χρήστος Φ. Οἰκονομίδης

Β' τάξις ἑξατάξιου



Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἡ Γωγοῦλα ἄρρωστη

Σήμερα ἡ φίλη μου ἡ Γωγοῦλα εἶ-
ναι ἄρρωστη.

Ἐπῆγα στοὸ σπίτι της καὶ τὴν βοήθα
στοὸ κρεβάτι.

Ἡ μαννούλα της τῆς ἔδινε φάρμα-
κο. Αὐτὴ ἔκλαιγε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ
πιῇ.

Ὅπως ἔμαθα, ἡ Γωγοῦλα ἄρρωστη-
σε γιατί ἔβγαλε τὸ παλτό της ἐνῶ ἦταν
ἰδρωμένη. Ἐλπίζω τὸ πάθημα νὰ τῆς
γίνῃ μάθημα.

Καλλιφρόη Κοκκίνη
Α' 4) ταξίου

Τὸ καμπανάκι τοῦ σχολείου μας

Κάθε μέρα, ὅταν χτυπᾷ τὸ καμ-
πανάκι γιὰ πρώτη φορὰ, κάνομε
γραμμὴ καὶ γίνεταί ἡ προσευχή.

Ἄμα τελειώσῃ ἡ προσευχὴ μπαι-
νομε στὴν αἴθουσα καὶ ἀρχίζομε
μάθημα. Σὲ λίγο ξαναχτυπᾷ.

— Τώρα παιδιὰ διάλειμμα, μᾶς
λέγει.

Ὅλα μαζὶ τότε τρέχομε στὴν
αὐλή.

Ξαναχτυπᾷ καὶ μᾶς ξαναλέγει.

— Τώρα παιδιὰ μπῆτε στὴν αἴ-
θουσά σας. Ὡρα γιὰ μάθημα.

Αὐτὸ γίνεται 4 φορὲς ὅσπου νὰ
χτυπήσῃ γιὰ τελευταία φορὰ καὶ
νὰ πᾶμε στοὸ σπίτι μας.

Αὐτὸ τὸ πρῶγμα γίνεται μέρες,
γίνεταί βδομάδες, γίνεταί χρόνια.
Ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ πολὺ τὸ καμπανά-
κι. Τὶ ὠραία πού εἶναι νὰ τὸ ἀ-
κοῦς!!

Κωνσταντῖνος Νικ. Κατσαδήμας
Β' 4ξίου

Πᾶω τὸν ἔλεγχο στοὸ σπίτι:

Χθὲς ὁ Κύριός μας, ὅταν τελειώσα-
με τὰ μαθήματά μας, μᾶς ἔδωσε τοὺς
ἐλέγχους. Ἐγὼ μόλις πῆρα τὸν δικό μου
τὸν ἄνοιξα καὶ εἶδα τοὺς βαθμούς μου.
Στενοχωρήθηκα λίγο πὺν ἔχω καὶ τρία
ἐννιάρια, γιατί ἤξερα πὺς τῆς μαμᾶς
μου δὲν τῆς ἀρέσουν τὰ ἐννέα.

Στὸ σπίτι τὸν ἔδειξα στὴ γιαγιά μου
καὶ στοὺς θεῖους μου. Εὐχαριστήθηκαν
πολὺ καὶ μοῦ ἔρριξαν στοὺν κουμπαρᾶ
μου χρήματα. Μετὰ ἦλθε καὶ ἡ μαμᾶ
μὲ τὸν μπαμπᾶ μου. Χάρηκαν κι' αὐτοί.
Ἐγὼ ὅμως κατάλαβα τὴ μαμά μου ὅχι
καὶ τόσο εὐχαριστημένη.

Χρήστος Γιούνης
Α' 4) ταξίου

Μία ἐκδρομὴ στὶς πλαγιὲς

τοῦ Μιτσικελίου

Σήμερα εἶδαμε τὸν Κύριό μας νὰ κρα-
τᾷ μιὰ σακκούλα στοὸ χέρι. Ἐμεῖς
νυτταχθήκαμε καὶ εἶπαμε:

— Τὶ νὰ συμβαίνει;

— Θὰ πᾶμε ἐκδρομὴ!

— Θὰ πᾶμε στοὸ Μιτσικέλι γιὰ νὰ
παρατηρήσωμε ἀπὸ κεῖ ψηλά τὰ Γιάν-
νινα!

— Τὶ λέτε!

Καὶ ἄρχισαν ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ πη-
δοῦν καὶ νὰ χορεύουν ἀπὸ τὴ χαρὰ
τους.

Μπήκαμε στοὸ λεωφορεῖο καὶ ξεκινή-
σαμε. Στὸ δρόμο ἀρχίσαμε τὰ τραγού-
δια κι' ὁ κόσμος παραξενεμένος μᾶς
κντοῦσε. Πέρασαμε τὸ ἤσυχο Πέραμα
καὶ ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνομε στοὸ βουνό.

Σταθήκαμε κάπου καὶ κατεβήκα-
με ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά
ἀντικρύσαμε τὰ ξακουσμένα Γιάννινα,
τὴν «πράσινη πόλι», τὴν «πόλι τῶν θρύ-
λων». Ἡ πόλις ἔχει σχῆμα δικεφάλου
ἀετοῦ. Τὰ δύο κεφάλια εἶναι τὰ κάσ-
τρα. Οἱ δύο φτεροῦγες εἶναι ἡ ὁδὸς
28ης Ὀκτωβρίου δεξιὰ καὶ ἡ ὁδὸς ΚΑ'
Φεβρουαρίου ἀριστερά.

Γύρο ἦταν λαγανόκηποι καὶ κατα-
πράσινοι λόφοι. Νὰ κι' ἡ ὁμορφὴ λίμνη
Παμβώτις μὲ τὸ μικρὸ Νησί. Καὶ μὲ τὰ
κυματάκια της ἔμοιαζε σὰ νὰ μᾶς ἔλεγε:
«Ρίξτε ζάχαρι νὰ γλυκάνουν τὰ νερά
νὰ πιῇ ἡ κυρά - Φροσύνη μὲ τὶς 16 Γι-
αννιάτισες πὺν ἐπνίξε ὁ κακοῦργος
'Ἀλῆ - Πασᾶς».

Ἐπειτα βγάλαμε φωτογραφίες καὶ
χυρίσαμε στοὸ ἀγαπημένο μας σχολεῖο.

Ἰωάννα Μπαμπασίκα
Γ' Ἐξαταξίου.



Οἱ μαθηταὶ τῆς Γ' β' ταξίου μὲ τὸν δημῶνα κ. Ἄν. Γκόγκον

Τὸ πρῶτο ἀνοιξιὰτικο μῆνυμα

Ὅταν πλησιάζει νὰ τελειώσῃ ὁ
χειμῶνας, ἡ ἀνοιξίς, προτοῦ ἔλθῃ,
στέλλει πρῶτα τὸ πρῶτο μῆνυμά
της, τὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά. Τὴν
εἶδαμε χθὲς στὴ μέση τοῦ κήπου
μας. Ἦταν τόσο ὁμορφὴ, πὺν δὲν
φανταζόμαστε καὶ πῆγαμε νὰ τὴν
ἐπισκεφθοῦμε.

Μόλις μπήκαμε μέσα στοὸ σχολι-
κό μας κήπο, τὴν καλημερίσαμε.
Μετὰ τῆς εἶπαμε τὸ τραγουδάκι:
«Σὺν νυφοῦλα στολισμένη ἐκεῖ κά-
τω στὴν κοιλάδα»...

Τότε παρατηρήσαμε πὺς κούνη-
σε τὰ κλωνάρια της ἀπαλά. Κα-
ταλάβαμε πὺς μ' αὐτὸ τὸ κούνημα
μᾶς ἔλεγε: «Εὐχαριστῶ καλά μου
παιδάκια πὺν λετε τόσο ὁμορφα λό-
για γιὰ μένα». Κι' ἀνοιξε τὰ ἀνθά-
κια της σὺν νὰ χαμογελοῦσε. Πα-
ρακαλέσαμε τότε τὸν κύριό Γιῶργη
τὸν κηπουρὸ καὶ μᾶς ἔκοψε δυὸ
κλωνάρια, γιὰ νὰ κάνομε στὴν
αἴθουσα τὸ μάθημά μας.

Ματθαῖος Πάλλας.

Βα τάξις ἑξαταξίου

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΜΑΣ

ΖΩΗΣ ΚΑΠΛΑΝΗΣ

Όταν η Πατρίδα μας Ελλάδα στέναζε κάτω από τον Τουρκικό ζυγό, πολλοί Έλληνες και ιδίως Ήπειρώτες, μη μπορώντας να υποφέρουν τη σκλαβιά ξενητεύθηκαν. Άφησαν κάθε φίλο και αδελφό, πατέρα και συγγενή, και τράβηξαν, για ποῦ; Όπου τους βγάλει ο δρόμος. Άρχει νά ἦσαν μακριά από τους Τούρκους.

Ένας από τους ξενητευμένους αυτούς ήταν και ο Ήπειρώτης Ζώης Καπλάνης. Γεννήθηκε σ' ένα χωριό της Ήπειρου, στο Γραμμένο, το 1736. Έμεινε ορφανός από μητέρα σὲ ηλικία 6 ἐτών. Ο πατέρας του ξαναπαντρεύτηκε. Μά η καινούργια μητέρα δὲν ἔμοιαζε διόλου τῆς παλιάς και ἄλλη-



ΖΩΗΣ ΚΑΠΛΑΝΗΣ

δινῆς. Μαζύ τῆς περνούσε ζωή μαρτυρική. Καί δικαίως τὸν ὠνόμασαν Πικρο-Ζώη. Σάν νά μὴ τοῦ ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, ὁ Θεὸς τοῦ πήρε και τὸν μόνον προστάτη, τὸν πατέρα του.

Δύο λοιπὸν ἦταν οἱ αἰτίες ποῦ τὸν ἀνάγκασαν νά ξενητευθῆ. Ἡ πρώτη: ἡ πικρὴ ζωὴ ποῦ περνούσε. Καί ἡ δευτέρα: ἡ πικρὴ σκλαβιά και τὸ ὄνειρό του νά βοηθήσῃ τὴν Ελλάδα.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια βρίσκουμε τὸν Καπλάνη πᾶμπλουτο. Πῶς; Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Ελλάδα μὲ λίγες γνώσεις πηγαίνει στὸ Βουκουρέστι και σὲ ἄλλες πόλεις. Κι' ὅ,τι ἔμαθε τὸ ἔμαθε μοναχὸς του στὰ Γιάννινα, ὅταν φεύγοντας ἀπὸ τὸ χωριὸ του, ὀρφανός, βρῆκε καταφύγιο στὸ σπίτι τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ κ. Χατζηνίκου.

Μὲ τὴν ὀρμὴ και ζῆλο διάβαζε ὁ μικρὸς Ζώης! Μέσα στὸ καμαράκι του δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα στρώμα πτωχικό, μερικὰ στρωσίδια στὴν ἄκρη, μιὰ-δυὸ ξύλινες καρέκλες, ἓνα ψηλότερο скаμνὶ ποῦ τῶχε γιὰ τραπέζι, δεξιὰ ἓνα λυχνάρι μὲ λάδι ποῦ ἔρριχνε τὸ λιγοστὸ του φῶς και σχημάτιζε παράξενες σκιές στοὺς τοίχους. Τὸ καμαράκι τοῦ πικρο-Ζώη ἦταν σάν ἓνα μικρὸ κρυφὸ σχολεῖο.

Στὸ Βουκουρέστι ποῦ βρίσκεται τώρα, ἔμπορεύεται και ἀρχίζει νά πλουτίζει. Βλέποντας ὅτι τὸ ὄνειρό του ἄρχισε νά πραγματοποιεῖται συνεχίζει. Καί ἔτσι γίνεται πᾶμπλουτος. Χρήματα πολλὰ στέλνει τώρα ὁ Καπλάνης και κτίζεται ἓνα μεγάλο κτίριο γιὰ πρότυπο σχολεῖο στὰ Ἰωάννινα, ποῦ παίρνει, κατόπιν τὸ ὄνομά του και γίνεται ξακουστὸ στὰ μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβιάς. Ἡ «Καπλάνειος Σχολή» δὲν ἦταν ἓνα ἀπλὸ σχολεῖο. Ἦταν ἓνα ἀληθινὸ

πνευματικὸ κέντρο, ποῦ μαζί μὲ τὴν Μαρούτσειο και τὴν Μπαλάνειο σχολὴ στόλιζαν τὰ Ἰωάννινα.

Ἐπίσης πάνω ἀπὸ 100.000 ρούβλια βάζει ὁ Καπλάνης σὲ διάφορες Τράπεζες ὥστε μὲ τοὺς τόκους τῶν νά συντηρηθῆ τὸ Σχολεῖο. Στέλνει και ἄλλα χρήματα γιὰ νά συντηρηθοῦν ἄλλες σχολές, ὅπως ἡ σχολὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἡ Ἀθωνιάδα, και τῆς Πάτμου, ἡ Πατμιάδα.

Ἰδιαίτερα ὁμοῦ τὸν τραβᾶει ἡ ὀρφανεία. Ἠλέξις ὀρφανὸς αὐτόματα προκαλεῖ συγκίνησι στὸ Ζώη και τὸν κάνει νά δείχνῃ πατρικά αἰσθήματα. Γι' αὐτὸ στέλνει χιλιάδες ρούβλια γιὰ νά παντρευτοῦν τὰ ὀρφανὰ κοριτσιατοῦ Γραμμένου.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ και τὸ ἔργο τοῦ Καπλάνη. Ἀπέθανε στὶς 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1806. Ἐξῆσε 70 χρόνια. Μιά ζωὴ γεμάτη πίστη στὸ Θεὸ, ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα και καλὰ ἔργα.

Μ. Τσ.

Ἡ διαθήκη τοῦ Καπλάνη

(Ἄποσπάσματα)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄμην.

Ἐν ἔτει τῷ σωτηρίῳ 1806 μηνὸς Αὐγούστου 15 Ἐγὼ ὁ Ζώης Κωνσταντίνου Καπλάνης ἐξ Ἰωαννίνων, ἐκ τῆς Κώμης Γραμμένο εὐρισκόμενος εἰς Μόσχαν και ἔχοντας θεῖα ἑλέει σῶσον τὸν νοῦν μου, και ὕγιεις τὰς φρένας μου, και ἀπάσας μου τὰς αἰσθήσεις στογαζόμενος δὲ τὴν παρουσίαν τοῦ θανάτου ἀδελφον και ἀπρόοπτον, και φοβούμενος μὴ ἤθελέ μοι συνέβῃ αἰφνιδίως ὁ θάνατος και ἤθελον μείνῃ ἀδιάτακτα τὰ υπάρχοντά μου, διὰ τοῦτο ἐκθέτω τὴν παρούσαν μου ἐσχάτην βουλήν, και γνώμην, και διαθήκην μου διαθέτων ἐκεῖνο ὅπου μοὶ ἔχαρισεν εἰς τόνδε τὸν μάτιον κόσμον ἡ ἄκρα εὐσπλαχνία τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἐκ τῶν ἰδίων μου κόπων. Δέομαι οὖν τῆς θείας αὐτοῦ ἀγαθότητος, ἵνα μοὶ ἐμπνεύσῃ διατάξει ταῦτα κατ' εὐαρέστησιν τοῦ Παναγίου αὐτοῦ θελήματος πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς.

Θέλω οἱ ρηθέντες ἐπίτροποί μου νά βάλλωσιν εἰς τὸ Βασιλικὸν Ὀρφανοτροφεῖον ρούβλια Δέκα χιλιάδας λαμβάνοντας Μπελέτι ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐν Ἰωαννίνοις ἐπίτροπων τῶν τεσσάρων ἐκκλησιῶν, λέγω τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς και Μητροπόλεως, τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης Ἀρχιμανδρείου, τῆς Ἁγίας Μαρίνης, και τοῦ Ὀσπηταλίου, τὸ ὅποιον Μπελέτι νά διαλαμβάνῃ οὕτως. Ὅτι αὐτὴ ἡ ποσότης κατετέθη ὑπ' ἐμοῦ αἰώνως



καὶ ἀναφαιρέτως, ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νὰ ἐξαποσιέλλεται κατ' ἔτος πρὸς τοὺς διαληφθέντας ἐπιτρόπους, διὰ νὰ ὑπανδρεύωσι πτωχὰ κορίτσια εἰς τὰ δύο χωρία ὀνομαζόμενα Γραμμένο καὶ Τσουντίλα. Ὅσα δὲ μετρητὰ μετὰ τοῦτο περισσεύωσι νὰ ὑπανδρεύωσιν ὡσαύτως φτωχὰ κορίτσια ἐκ τῶν πλησιοχώρων χωρίων Γραμμένου καὶ Τσουντίλας.

Αὕτη ἡ ποσότης — 10.000 ρούβλια — κατετέθη παρ' ἐμοῦ αἰωνίως καὶ ἀναφαιρέτως ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νὰ ἀποστέλλεται κατ' ἔτος πρὸς τοὺς διαληφθέντας ἐπιτρόπους, νὰ διανέμεται εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅπου ἤθελον εὔρεθῆ εἰς τὰ δύο χωρία ὀνομαζόμενα Γραμμένο καὶ Τσουντίλα.

Ἡ διαληφθεῖσα ποσότης — 10.000 ρούβλια — κατετέθη παρ' ἐμοῦ αἰωνίως καὶ ἀναφαιρέτως. Ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νὰ ἐξαποστέλλεται κατ' ἔτος διὰ τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὴν φυλακὴν τῶν Ἰωαννίνων, διὰ τροφήν, ἐνδυμασίαν, καὶ ἄλλας χρεῖας αὐτῶν μὴ ὄντων δὲ φυλακόμενων, νὰ διανέμονται ἀφιλοπροσώπως εἰς τοὺς φτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς τῆς πατρίδος μου Ἰωαννίνων.

Αὕτη ἡ ποσότης — 5.000 ρούβλια — κατετέθη παρ' ἐμοῦ αἰωνίως καὶ ἀναφαιρέτως. Ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νὰ ἐξαποστέλλεται κατ' ἔτος εἰς τὴν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθωνος Ἑλληνικὴν Σχολὴν πρὸς βοήθειαν τῶν ἐν αὐτῇ διδασκόντων καὶ διδασκομένων.

Αὕτη ἡ ποσότης — 5.000 ρούβλια — κατετέθη παρ' ἐμοῦ αἰωνίως καὶ ἀναφαιρέτως ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νὰ ἐξαπο-

στέλλεται κατ' ἔτος εἰς τὴν ἐν τῇ νήσῳ Πάτμῳ Ἑλληνικὴν σχολὴν, πρὸς βοήθειαν ὡσαύτως τῶν ἐν αὐτῇ διδασκόντων καὶ διδασκομένων.

Αὕτη ἡ ποσότης — 6.000 ρούβλια — κατετέθη παρ' ἐμοῦ αἰωνίως καὶ ἀναφαιρέτως, ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νὰ ἐξαποστέλλεται κατ' ἔτος διὰ νὰ ὑπανδρεύωσι πτωχὰ κορίτσια εἰς τὴν πατρίδα μου Ἰωάννινα καὶ αὐτὸ νὰ τὸ ἐνεργῶσιν ἀφιλοπροσώπως.

Πρὸς τούτοις ἀναμνημονεῶν ἐπιβραῖω ὅτι ἐπειδὴ ἡ παντοδύναμος ἀγαθότης τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, κατὰ τὸν ἀνέκαθεν πόθον, καὶ ἐγκάρδιόν μου ζήλον, με ἠξίωσεν ἔτι ζῶντα, καὶ ἐσύστησα τὸ εἰς τὴν πατρίδα μου Ἰωάννινα Ἑλληνικὸν σχολεῖον ἐν ᾧ πρὸ χρόνων ἤδη παραδίδονται μαθήματα, τὸ ὁποῖον ἐστερέωσα, καθ' ὅσον ἦν δυνατὸν με Συνοδικόν, Πατριαρχικόν Σιγγιλιῶδες Γράμμα, διὰ νὰ ἤθελεν ἔχει θεῖα συνάρσει, αἰώνιον τὴν μονιμότητα καὶ διάρκειαν πρὸς κατὰ μέρος φωτισμὸν τοῦ ἐκπεπτωκότος φιλιτάτου γένους μου. Ἐπιβεβαιῶ λέγω, ὅτι δι' αὐτὸ τὸ σχολεῖον μου κατέθεσα ἰδιοχείρως μου, ἐν τῷ αὐτῷ Βασιλικῷ Ὁρφανοτροφείῳ ρούβλια 100 χιλιάδας.

Κατετέθεσαν παρ' ἐμοῦ αἰωνίως καὶ ἀναφαιρέτως — 10.000 ρούβλια — ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νὰ ἐξαποστέλλεται κατ' ἔτος εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ Νοσοκομείου, τοῦ ἐν τῇ πατρίδι μου Ἰωάννινα, πρὸς περιθαλψιν τῶν ἐν αὐτῷ εὑρισκομένων ἀσθενῶν. Καὶ τοῦτο νὰ ἀκολουθῆται ἀείποτε ἀπαραλλάκτως καὶ ἐλευθέρως, κατὰ διαταγὴν τοῦ Σιγγιλιῶδους Γράμματος



Ἡ Καπλάνειος Σχολή

Τὸ σπίτι μας γιορτάζει!

Εὐλογημένο σπίτι! Πόσες χαρὲς κρύβεις μέσα σου! Πόσες λαχτάρες ὀμορφες καὶ εὐχάριστες σκεπάζεις κάτω ἀπὸ τὴν τιμημένην σου σκεπή!

Οἱ πιὸ μεγάλες σου χαρὲς ὅμως εἶναι τότε πού γιορτάζεις.

Μιά τέτοια χαρούμενη μέρα πέρασε τὸ ἀγαπημένο μου σπίτι στὴ γιορτῆ τοῦ πατέρα μου, τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

Ἐγὼ με ἰδιαίτερο χτυποκάρδι τὴν περιμένα! Διπλῆ ἦταν ἡ χαρά μου. Πρωτοχρονιά καὶ γιορτῆ τοῦ ἀγαπημένου μου πατέρα!

Φροντίδες πολλές ἢ μανοῦλα μου κι' ἐγὼ με τὶς μικρὲς μου δυνάμεις βοηθὸς κοντά της.

Νὰ τὸ σπίτι τώρα στολισμένο γιορταστικά! Νὰ καὶ τὰ γελαστά πρόσωπα τῶν γονέων μου.

Νᾶμαι κι ἐγὼ πρῶι—πρῶι με λίγα φτωχικά χειμωνιάτικα λουλούδια πού ἔρχομαι γελαστός νὰ εἰπῶ τὴν εὐχὴ μου στὸν πατέρα βγαλμένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς παιδικῆς μου ψυχῆς.

—Χρόνια πολλά νὰ μᾶς ζήσης!

—Εὐχαριστῶ, Γιωργάκη, καλὴ πρόοδος.

Τὰ φτωχὰ μου λουλούδια στολίζουν τὸ ἀνθοδοχεῖο καὶ τὰ λόγια μου ξυπνοῦν μέσα στὴν καρδιά τῶν γονιῶν μου τὴ μεγάλη χαρὰ κι ἀγάπη τους γιὰ μένα.

Κάθε στιγμὴ ἀπ' ὅλη τὴν ἡμέρα ἔρχεται στὸ σπίτι μας καὶ ἀπὸ ἑνὸς καλόκαρδος ἐπισκέπτης καὶ τὸ σαλόνι μας γεμίζει ἀπὸ πρόσωπα χαρούμενα καὶ ἀγαπημένα.

Ἐγὼ ζῶ τις πιὸ εὐτυχισμένες τῆς ζωῆς μου στιγμὲς ὅταν τὸ σπίτι μου γιορτάζει. Καὶ στὴν προσευχὴ μου θερμὰ παρακαλῶ τὸν καλὸ Θεὸ με τέτοιες ὠραίες ἀλησμόνητες γιορτὲς νὰ χαρίζῃ στὸ πατρικὸ μου σπίτι, πού φέρνουν παντοτεινὴ εὐτυχία καὶ χαρὰ.

Γεώργιος Β. Κυρκόπουλος
Μαθητὴς Γ' τάξεως 4—ξίου

Ὁ Φλεβάρης θύμωσε!

Μᾶς κάκιωσε τώρα ὁ Φεβρουάριος! Ἐπαψε νὰ μᾶς καλοπιάνη καὶ νὰ μᾶς λήη με τὶς ὠραίες λιακάδες του, ὅτι θὰ περάσωμε ὠραῖα μαζί του.

Σήμερα φαίνεται πῶς μᾶς μάλωνε με τὴ βροχούλα πού ἔροιχνε. Ὁ οὐρανὸς εἶναι γροῖζος καὶ γεμάτος ἀπὸ σύννεφα. Ἡ σημερινὴ βροχούλα ἔκανε καλὸ στὰ χωράφια! Ποτίστηκαν γιὰ νὰ βλαστήσουν τὴν ἀνοιξὴ καὶ νὰ μᾶς δώσουν ὠραίους καρπούς. Τώρα πὺν ἄρχισε νὰ ἀγριεύῃ ὁ Φεβρουάριος, ποὺς ξέρει θὰ μᾶς ρίξῃ καὶ λίγο χιόνι;

Ἰωάννης Σιδῶζιος
Α' 4)ταξίου

Ἡ ἑορτὴ τῶν Γραμμάτων

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Σήμερα εἶναι Πέμπτη 30 Ἰανουαρίου, ἡ γιορτὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν. Σ' ὅλη τὴ Χριστιανοσύνη ἐορτάζεται ἡ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα πρὸς τιμὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἅγιοι ἦσαν μεγάλοι σὲ πνεῦμα καὶ στὴν ψυχῇ, καὶ

θουσιασμοὶ ἀφοσιώθηκαν μαζὶ στὴν μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐγίναν γνωστοὶ σ' ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς γιὰ τὴ σοφία τους καὶ τὴν ἀρετὴ τους.

Ὀλόκληρη τὴν περιουσία τους τὴν διέθεσαν γιὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα. Ἰδρυσαν παντοῦ νοσοκομεῖα, γεροντοκομεῖα, ὀρφανοτροφεία καὶ πολλὰ ἄλλα στὰ



Οἱ μαθηταὶ τῶν προτύπων στὴ γιορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν

ἀποτελοῦν πραγματικὸ στολίδι τῆς Ὁρθοξείας μας.

Ὁ Μέγας Βασίλειος γεννήθηκε εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας τὸ 330 μ. Χ. Ἡ μητέρα τὸν ἀνέθρεψε μὲ χριστιανικὲς ἀρχές καὶ ἐφύτρεψε στὴν ψυχὴ του τὴν ἰδέα τοῦ ὠραίου τοῦ μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ. Ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐσπούδασε κοντὰ στοὺς καλύτερους δασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γεννήθηκε εἰς Νανζιανζὸν τὸ 329 μ. Χ. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ του ἀκόμη χρόνια ἔδειξε ὅτι ἦταν προικισμένος μὲ πολλὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα. Ἐσπούδασε στὴν Ἀθήνα καὶ ἔγινε σοφός. Γρήγορα, πολὺ γρήγορα, γνωρίσθηκε μὲ τὸν Βασίλειον καὶ ἀνεπτύχθη μεταξὺ τους μιὰ πολὺ μεγάλη φιλία. Μὲ πραγματικὸν ζῆλο καὶ μεγάλο ἐν-

δοπιὰ βοήκαν προστασία ὅλοι οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ δυστυχισμένοι.

Ὁ τρίτος μέγας ἅγιος εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια τὸ 344 μ. Χ. Ἡ φύσις τοῦ ἐχώρισε ἕνα πολὺ μεγάλο ταλέντο, νὰ ὁμιλῇ ὠραῖα οἱ λόγοι του καὶ τὰ κηρύγματα του αἰχμαλώτιζαν τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἐμάγευαν τὴν ψυχὴ των. γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ὠνόμασαν Χρυσόστομο. Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ προσοχὴ ἐμελέτησε τὴν Ἁγία Γραφή καὶ ἔγινε μέγας σοφός.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ τρεῖς μεγάλοι μας ἄνδρες, τὰ τρία φωτεινὰ ἀστέρια τὰ ὁποῖα λάμπουν σὲ πνευματικὸ στερέωμα καὶ διαλύουν τὰ σκοτάδια στὴ δύσκολη ζωὴ μας. Ἐμεῖς οἱ μικροὶ καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι ἐπειδὴ ἀναγνωρίζομε τὴν μεγάλη ἀξία τους ἐορτάζομε κάθε

Συνέχεια εἰς σελ. 9

Ἡ σχολικὴ ἑορτὴ

Εἶναι Τετάρτη 29 Ἰανουαρίου 1958.

Εἴμαστε διάλειμμα στὴν αὐλή. Σὲ λίγο ἡ καμπάνα τοῦ Σχολείου μᾶς καλεῖ νὰ μποῦμε στὴ γραμμὴ. Μετὰ μιὰ—μιὰ ὄλες οἱ τάξεις μῆκαμε στὸ μεγάλο καὶ εὐρύχωρο θέατρο τῆς Ἀκαδημίας. Ἐκεῖ καθήσαμε στὶς ξύλινες πολυθρόνες τοῦ θεάτρου.

Μπροστὰ μας, πρὸς στὴν σκηνή, ἦταν μιὰ ἔδρα τοποθετημένη. Μπροστὰ στὴ σκηνή εἶναι ἡ εἰκόνα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι εἰρηνικὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ μᾶς φαίνονται σὰν νὰ χαμογελοῦν. Τὸ ἀριστερὸ γέρι καὶ τῶν τριῶν κρατᾷ ἀπὸ ἕνα ἐκκλησιαστικὸ βιβλίο καὶ τὸ δεξιὸ κάνει τὸ σημά τοῦ σταυροῦ. Τὰ ἄμφιά τους εἶναι ἀπλᾶ. Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν Προτύπων ἔχουν στολίσει τὴν ἱερὴ αὐτὴ εἰκόνα μὲ πρασινάδες.

Ἡ αἴθουσα εἶναι γεμάτη ἀπὸ μαθητὰς καὶ μαθήτριες τῶν Προτύπων καὶ σπουδαστὰς καὶ σπουδάστριες τῆς Ἀκαδημίας. Μόλις ἤρθαν καὶ οἱ κύριοι καθηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας ἄρχισε ἡ ἑορτὴ.

Ἡ χορωδία τῶν προτύπων ἔψαλε μιὰ προσευχή. Μετὰ ὁ κ. Γεώργιος Ἐξαρχόπουλος ἀνέβηκε στὴν ἔδρα καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς ὁμιλῇ διὰ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας. Ὅλα τὰ παιδιὰ καταμαγεμένα θαύμασαν τὴν βαθεῖαν Χριστιανικὴν πίστιν των καὶ τὰ τόσα πολλὰ καλὰ ποῦ ἔκαμαν.

Μόλις ἐτελείωσε ὁ κύριος Ἐξαρχόπουλος δύο συμμαθήτριάς μας ἀπήγγειλαν ἀπὸ ἕνα ποίημα. Τέλος ἡ γιορτὴ τελείωσε μὲ τὸ ἀπολυτίκιο τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, ποῦ τὸ ἔψαλε ἡ χορωδία τῶν σπουδαστριῶν καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ καταχαρούμενα καὶ εὐχαριστημένα ἀρχίσαμε νὰ φεύγομε γιὰ τὰ σπίτια μας.

Μὰ δὲν εὐχαριστηθήκαμε τόσο πολὺ ἑμεῖς ὅσο τρεῖς ἄλλοι. Οἱ ἄλλοι αὐτοὶ τρεῖς ἦταν οἱ ἀόρατες ψυχές τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ποῦ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀπέραντη χαρὰ μέσα στὸ θέατρο τὴν γιορτὴ ποῦ τοὺς κάναμε!

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ κορίτσια τῆς Ε' καὶ ΣΤ' τάξεως τετρατάξιον καὶ ἑξατάξιον ἐπήγαμε στὸ ναὸ τῆς Μη-



τροπόλεως, όπου έγινε μέγας εορτασμός.

Ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὰ παιδιά τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν δημοτικῶν σχολείων τῆς πόλεως.

Ὅλα τὰ παιδιά παρακολούθησαν



Ὁ κ. Ἐξαρχόπουλος ἐνῶ ὁμιλεῖ

με μὲ κατάνυξι καὶ εὐλάβεια τὴν ἱερὴ αὐτὴ τελετή. Στὸ τέλος ὁ πᾶτερ Σεβαστιανὸς ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα τοῦ ναοῦ καὶ μίλησε γιὰ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας. Ἡ ὁμιλία τοῦ πᾶτερ Σεβαστιανοῦ ἔκαμε τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν νὰ πλημμυρίσουν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας, μὰ πιὸ πολὺ τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων.

Καὶ πρέπει κι ἐμεῖς ὡς καλὰ Χριστιανόπουλα νὰ τοὺς μιμηθοῦμε κάνοντας ὅτι ἔκαμαν κι' αὐτοί!

Κωνσταντῖνος Πιᾶνος
ΣΤ' 4—ξίου

Ἡ σχολικὴ εορτὴ

Συνέχεια (ἀπὸ σελ. 8)

χρόνο τὴν μνήμη των μὲ μεγάλες τιμές.

Ἡ εορτὴ των θεωρεῖται ὡς εορτὴ τῶν γραμμάτων καὶ ἐνδιαφέρει κυρίως ἐμᾶς τοὺς μικροὺς μαθητὰς, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦμε τὴν χρυσοῦ ἔλπιδα τοῦ Ἔθνους μας. Ἄς χαραχθῆ λοιπὸν βαθειὰ στὴν ψυχὴ μας τὸ λαμπρὸ παράδειγμά των καὶ ἄς προσπαθήσωμε, ἂν ὄχι νὰ τοὺς φθάσωμε, τοὐλάχιστον νὰ τοὺς πλησιάσωμε.

Χρῖστος Λάζος
Ε' τάξις 4)ταξίου

Ἡ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΜΑΣ

Κάθε μεγάλη γιορτὴ εἰς τὸ σχολεῖο μας κάνουμε τὴν ἠχογράφηση ἑνὸς προγράμματος εορταστικοῦ, ποὺ μεταδίδεται ὕστερα ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸ μας Σταθμὸ.

Ἔτσι καὶ τὴν παραμονὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων, στὶς 20 Φεβρουαρίου τὸ πρωτὶ, μαζευτήκαμε στὴν εἰδικὴ αἴθουσα τοῦ Προτύπου γὰρ τὴν ἡ-

ὴ ἀγωνία. Ὅλοι περιμέναμε μὲ ἀνυπομονησίαν τὴ στιγμὴ, κι' ὅταν ἔδωσαν τὸ σύνθημα ἡ ἠχοληψία ἄρχισε. Μίλησε ὁ κύριος Κουνάβος καὶ ἡ χορωδία τῆς Ἀκαδημίας ἔψαλε ἕνα ὠραῖο πατριωτικὸ τραγούδι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὡς καὶ τίς ἀναπνοὲς κρατούσαμε. Ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ μας ἡ ἀγωνία μου ἦταν μεγάλη.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ καταφέραμε κα-



Ἡ χορωδία τῶν προτύπων κατὰ μίαν ἠχογράφησιν ἐκπομπῆς.

χογράφησι τοῦ προγράμματος. Ὅλα τὰ παιδιά φωνάζουν καὶ τραγουδοῦν.

Ἄλλὰ τὸ πανδαιμόνιο αὐτὸ σταμάτησε ὅταν ἦρθε ὁ κ. Νικολαΐδης.

Ἐτοποθέτησε τὸ μαγνητόφωνο, ἕνα μηχανήμα ποὺ παίρνει τὴν φωνή, σὲ ἕνα τραπέζι. Ἡ ἔως τώρα ἀναστατωμένη αἴθουσα εἶχε πᾶ ἡσυχάσει. Ἄφ' ὅπου ἦρθε καὶ ὁ κ. Κουνάβος εἶμαστε ἔτοιμοι. Ὅλοι βῆξαμε κάνα δυὸ φορὲς γιὰ νὰ μὴν κάνουμε θόρυβο κατὰ τὴν ἐκπομπήν. Στὰ πρόσωπά μας ἦταν ζωγραφισμένη

λὰ γιὰτὶ, ὅταν τελείωσε τὸ πρόγραμμα, μὲ πολλὰς ἀπαγγελίαις καὶ τραγούδια, ὁ κ. Κουνάβος μᾶς εἶπε:

—Μπράβο παιδιά. Παιδευτήκαμε λίγο ἀλλὰ κατορθώσαμε ἕνα ὠραῖο πρᾶγμα.

Καὶ ἐμεῖς τώρα ὅλο χαρὰ γιὰ τὸ κατόρθωμά μας ἐφύγαμε χαρούμενοι. Ἄλλὰ πρὸ παντὸς ὑπερήφανοι γιὰτὶ θὰ ἀκουώμαστε σὲ ὅλα τὰ Γιάννενα. Τὶ μεγάλη χαρὰ!

Ἄγ. Καρ.

ΕΝΑ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλλή μας.

Φυτεμένη μὲ δένδρα μὲ λουλούδια καὶ ἕνα μικρὸ κῆπο στὴν ἄκρη τῆς.

Ντρίν, ντρίν, ἀκούεται τὸ κουδουνάκι.

Κτυπᾶ χαρούμενα σὰν νὰ λέγη: «Εἶναι ὥρα γιὰ διάλειμμα».

Φροῦσου ξεχύνονται τὰ παιδιά στὶς σκάλες, στὸς διαδρόμους στὶς αὐλές.

Μερικὰ πηγαίνουν νὰ περαιοποιηθοῦν τὸν κῆπο.

Ἡ Μαίρη καὶ ἡ Μαριὰνα κατεβαίνουν μαζί.

«Μαίρη» λέγει ἡ Μαριὰνα «πᾶμε νὰ

παίξουμε μὲ τὴν Λουίζα»;

«Πᾶμε» ἀπαντᾷ ἡ Μαίρη.

Τοὺς πλησιάζει ἡ Ἰβόννη.

«Παίξουμε καλόγερο»; τοὺς λέει.

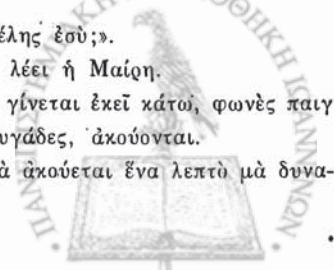
«Τὶ λὲς Μαίρη»; τὴ ρωτᾷ ἡ Μαριὰνα.

«Ἄν θέλῃς ἐσύ»;

«Θέλω» λέει ἡ Μαίρη.

Ὁψ' τί γίνεται ἐκεῖ κάτω, φωνὲς παιγνίδια, καυγάδες, ἀκούονται.

Ξαφνικὰ ἀκούεται ἕνα λεπτὸ μὰ δυνα-



Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἡ μάννα μου

Χθές ἦταν ἡ γιορτὴ τῆς μητέρας. Εἶναι μιὰ γιορτὴ ποὺ τὴ γιορτάζουν σ' ὅλα τὰ μέρη. Τὴ γιορτάζουν γιὰ νὰ τιμήσουν τὸ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ ποὺ λέγεται «ΜΑΝΝΑ»

Μάννα κρᾶζει τὸ παιδακι
Μάννα! ὁ υἱὸς καὶ μάννα ὁ γέρος
Μάννα ἀκοῦς σὲ κάθε μέρος
ἄχ! τὶ ὄνομα γλυκό!

Μάννα, φωνάζω σὲ κάθε στιγμή! Καὶ ὅταν θέλω κάτι, αὐτὴν φωνάζω. Μητέρα! Εἶναι μιὰ μαγικὴ λέξι. Ὅπως μέσα στους τόννους τῆς ἄμμου ξεχωρίζει ἕνας κόκκος χουσάφι ἔτσι καὶ μέσα στις ἄπειρες λέξεις ξεχωρίζει ἡ μαγικὴ λέξις μητέρα! Μητέρα πόσο σ' ἀγαπῶ! εἶσαι ἡ μεγαλύτερη ἀγάπη τῆς ζωῆς μου. Ἐσὺ καλὴ μου μητέρα μὲ θήλαζες καὶ μὲ ἀνέθρεψες ὥσπου νὰ γίνω μεγάλος. Ἐσὺ μὲ ἐπιασες ἀπὸ τὸ χειρόκι καὶ μὲ πρωτοδῆγησες στὸ σχολεῖο καὶ στὴν ἐκκλησία. Ἐσὺ ξαγρονπνᾶς πάνω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι μου μὲ ἀγωνία, ὅταν εἶμαι ἄρρωστος καὶ μὲ τὸ χαμόγελό σου μοῦ διώχνεις τὸν πόνο. Ἐσὺ γλυκειὰ μου μητέρα χαίρεσαι ὅταν εἶμαι καλά, καὶ λυπείσαι, ὅταν εἶμαι ἄρρωστος. Σ' εὐχαριστῶ καλὴ μου μητέρα γιὰ ὅσα καλά μοῦ ἔδωσες καὶ μοῦ δίνεις.

Κι ἂν σὲ πικραίνω καμιὰ φορά μὲ τὰ λόγια μου καὶ τὶς πράξεις μου δὲν μοῦ κρατᾶς κακία! Πόσο καλὴ καὶ πονετικὴ εἶσαι!! «Χρόνια πολλὰ μαννοῖλα μου». Γιὰ δῶρο στὴ γιορτὴ σου σοῦ χαρίζω τὴν ἀγάπη μου! Σ' ἀρέσει τὸ δῶρο μου;

Πέτρος Κότταρης
Δ' τάξις 6)ξίου

τὸ σφύριγμα· εἶναι ἡ Λουίζα.

Σὲ ἕνα λεπτό μαζεύονται ὅλα τὰ παιδιά γύρω της.

«Παίζουμε κυνηγητό»;

«Παίζουμε», λένε ἐκεῖνα.

Ἄλλὰ δὲν προφθαίνουν νὰ ἀρχίσουν, γιὰτὶ ἀκούεται τὸ κουνουνάκι: «Ντρίν, ντρίν» σὰν νὰ λέγη: «Εἶναι ὥρα γιὰ γραμμὴ».

Ἐλένη Π. Ἀντωνιάδου
Δ. τάξις 6)ταξίου



Οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν μαθητῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἡμέρας τῆς μητέρας.

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΜΑΣ

Βρίσκομαι στὸ σχολεῖο μαζί μὲ τὰ ἄλλα παιδιά τῆς χορωδίας τῶν προτύπων. Ὅταν ἦλθαν ὅλα, ὁ κύριος Κουνάβος μᾶς φώναξε καὶ πήγαμε σὲ μιὰ αἴθουσα τῶν προτύπων. Σὲ λίγο ἦλθε ὁ κύριος - Γιώργης ὁ κηπουρὸς μὲ τὸ μαγνητόφωνο. Τὸ τοποθέτησαν σὲ ἕνα τραπέζι.

—Τώρα, παιδιά, μᾶς εἶπε ὁ κύριος, θὰ κάνουμε ἠχογράφει τῶν ἀπαγγελιῶν καὶ τραγουδιῶν ποὺ ἔχουμε ἐτοιμάσει. Ἡ ὥρα 2.30 θὰ γίνῃ ἡ ἐκπομπὴ ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸν μας σταθμό. Τώρα νὰ μὴν γελᾶση, οὔτε νὰ μιλήση, οὔτε νὰ βῆξη κανένας, γιὰτὶ θὰ ἀκουστῇ στὴν ἠχογράφει.

Ὁ χειριστὴς τοῦ μαγνητοφώνου κύριος Νικολαΐδης, πάτησε μερικὰ κουμπιά καὶ ὁ κύριός μας ἤρχισε νὰ λέῃ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκπομπῆς. Πρῶτος ἀπήγγειλε τὸ ποίημα «Μάννα» ὁ Χρυσόστομος Μωυσιάδης. Στὸ μέσον τῆς ἀπαγγελίας μοῦ ἦλθε νὰ βῆξω μὰ, γιὰ νὰ μὴν χαλάσω τὴν ἠχογράφει, ἔπνυξα τὸν βῆχα. Μετὰ μερικὰ κορίτσια τῆς χορωδίας τραγοῦδησαν τὸ ναγούρισμα «Νάν». Μιὰ σπουδάστρια ὁμίλησε γιὰ τὴν μητέρα κι' ἄλλη μιὰ ἀπήγγειλε τὸ ποίημα «Ὁ βορρᾶς ποὺ τ' ἀρνάκια παγώνει». Καὶ ἔκλεισε ἡ μαγνητοφώνησις μὲ τὸ τραγοῦδι «Ὅλοι μικροὶ βρεθήκαμε», τὸ ὁποῖον ἐτραγοῦδησεν ἡ χορωδία.

Βγήκαμε ὅλα τὰ παιδιά ἔξω, καὶ παί-

ζοντας βλέπαμε τοὺς γονεῖς μας νὰ μπαίνουν στὴν αἴθουσα τοῦ θεάτρου ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ ὥρα ἦτο 11 π.μ. ὅταν μᾶς ἐκάλεσε ὁ κύριος καὶ πήγαμε στὴν αἴθουσα τοῦ θεάτρου. Καθίσαμε στὶς θέσεις μας. Ἐγὼ ἀγκάλιασα ὅλη τὴν αἴθουσα μὲ τὴν ματιά μου. Ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας, μὰ περισσότερο ἀπὸ μητέρες, οἱ ὁποῖες ἄφησαν κάθε δουλειὰ καὶ ἦλθαν σὲ τούτη τὴν ἑορτὴ, ἡ ὁποία εἶναι ἀφιερωμένη στὶς μητέρες. Καθὼς κοιτοῦσα εἶδα σὲ μιὰ γωνιὰ τὴν μητέρα μου. Ἡ χαρὰ μου ἦτο ἀπερίγραπτη. Πρῶτοῦ ἀρχίσῃ ἡ ἑορτὴ ἐμεῖς ψάλλαμε μιὰ προσευχή.

Μετὰ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κύριος Παπαζήσης, ὁ ὁποῖος ὁμίλησεν ὀλίγον γιὰ τὴν ἡρωίδα μητέρα. Ὅταν τελείωσε, ἡ χορωδία τραγοῦδησε τὸ «Ὅλοι μικροὶ βρεθήκαμε». Τελειώνοντας τὸ τραγοῦδι ἀνέβηκε ἡ διδασκάλισσα κυρία Γαλάτεια Κωνσταντινίδου - Κουνάβου εἰς τὴν ἔδραν, καὶ ὁμίλησε σχετικὰ μὲ τὴν μητέρα. Ἀλήθεια καὶ τί δὲν εἶπε γιὰ τὴν γλυκειὰ μητέρα! Μὲ τὴν ἀκούραστη φροντίδα, μὲ τὴν μεγάλη τῆς ἀγάπη καὶ τὴν καλὴ καρδιά μᾶς ἀνέθρεψε γιὰ νὰ γίνωμε καλὰ παιδιά, ἐνδοξοὶ στρατιῶται καὶ τίμοι πολῖται στὴν κοινωνία. Σὲ ὀρισμένα μέρη τῆς ὁμιλίας εἶπε καὶ μερικὰ παραδείγματα γιὰ τὴν ἀγάπη.



Α Π Ο Κ Ρ Ι Ε Σ

ΑΠΟΚΡΙΕΣ

Ἐφτασαν οἱ Ἀποκριεῖς.

Τὶ χαρὰ καὶ τί ξεφάντωμα γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κάθε ἕνας, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, παραμερίζει, ἔστω καὶ γιὰ λίγο τὶς σκοτοῦρες καὶ τὰ θάσανα τῆς ζωῆς

τῆς μητέρας πρὸς τὸ παιδί. Ἡ ὁμιλία τῆς ἐκράτησε 3)4 περίπου.

Καὶ τέλος ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας κύριος Κωτίτσας ἔκλεισε μὲ λίγα λόγια τὴν ἑορτὴ καὶ εἶπε πὼς ἔχουν καθήκον οἱ γονεῖς καὶ περισσότερο οἱ μητέρες νὰ ἔρχονται, ὅταν τὶς καλῆ τὸ σχολεῖο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ σχολείου καὶ τῶν παιδιῶν των. Καὶ ὁ κόσμος ἔφυγε εὐχαροστημένος, ἐνῶ ἡμεῖς ἔτραγουδοῦσαμε διάφορα τραγούδια γιὰ τὴ Μάννα.

Σταῦρος Δερματᾶς
ΣΤ' 4)ταξίου

Γιορτάζει ἡ μητέρα

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καὶ ἐφέτος, θὰ ἑορτάσωμε τὴν ἑορτὴ τῆς Μάννας. Παντοῦ σὲ ὅλην τὴν Ἑλλάδα στὶς 2 Φεβρουαρίου γιορτάζουν τὴν ἑορτὴ αὐτῆ. Αὐτὴν τὴν ἡμέρα αἰσθανόμαστε μία χαρὰ στὸ σπῆτι μας καὶ ἐκδηλώνομε περισσότερο τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Μάννα. Μὲ λίγα χρήματα ἀπὸ τὸν κουμπάρᾳ ἢ ἀπὸ τὸν μπαμπᾳ ἀγοράζομε ὀλίγα γλυκὰ καὶ τῆς προσφέρομε ἡμεῖς τὰ παιδιά γιὰ τὴν γιορτὴ τῆς. Τῆς λέμε «νὰ ζήσης Μαννούλα μου» κ' ἐκείνη μᾶς ἀγκαλιάζει καὶ μᾶς φιλά.

Ἡ Βασίλισσά μας, ὡς μητέρα ὄλων τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ὀρφανῶν παιδιῶν, θὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς.

Ποῶς ἀνθρώπος δὲν αἰσθάνεται βαθεῖα τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Μάννας; Σὲ κάθε χαρὰ, σὲ κάθε λύπη μικρὰ καὶ μεγάλη φωνάζουν: "Αχ! Μαννούλα μου! Νομίζει κανεὶς πὼς ἡ Μάννα θὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ ἀπὸ κάθε στενοχώρια καὶ πόνο. Τὴν νοσταλγοῦμε καὶ τὴν φωνάζομε διότι ὁ πόνος τῆς μάννας εἶναι πολὺ μεγάλος πρὸς τὸ παιδί. Αὐτὴ μᾶς φέρνει στὸν κόσμον, μᾶς ἀναθρέφει μὲ τὶς περιποιήσεις καὶ μὲ τὶς καλύτερες συμβουλές, φροντίζει νὰ μᾶς κἀνῃ καλοὺς ἀνθρώπους. Σὲ κάθε μας ἀρρώστια ξαγρυπνᾷ, καὶ κάθε πόνο τὸν αἰσθάνεται πῶς πολὺ αὐτῆ. Τὰ καημένα ὀρφανὰ παιδιά πὸν στεροῦνται τὸ χᾶδι καὶ τὸν πόνο τῆς μάννας! Πόση στενοχώρια θὰ ἔχουν μέσα τους! Γ' αὐτὸ κ' ἡμεῖς συμπονᾶμε καὶ ἀγαπᾶμε περισσότερο τὰ ὀρφανὰ παιδιά.

Εὐγενία Ι. Γκόσου
Τάξις Ε' 6)ταξίου

του καὶ ἀφίνει νὰ ἀντίσῃ στὰ χεῖλη του ἕνα χαρούμενο χαμόγελο.

Ἡ ἑορτὴ αὐτῆ δὲν ἔχει καθιερωθῆ ἀπὸ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Τὴν γιόρταζαν ἀπὸ τὴν πανάρχαια ἐποχὴ. Τὴν εὐρίσκομε ὅμως μὲ διαφορετικὰ ὀνομασίες σὲ διαφόρους ἐποχὰς.

Εἶναι ὅλα τόσο ὠραῖα καὶ τόσο χαρούμενα γεμᾶτα εὐθυμία καὶ κέφια αὐτὲς τὶς μέρες.

Ἐνας ἀδιάκοπος λουλουδοπόλεμος χαρτοπόλεμος καὶ σερπαντινοπόλεμος κυριαρχεῖ παντοῦ.

Ὅμορφες κολομπίνες πιερότοι ἀρλεκίνοι, μαρκεσιῖς πηγαινοέρχονται στοὺς δρόμους.

Κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς συναγωνίζονται ποὺς θὰ ἀνακαλύψῃ καὶ θὰ φτάσῃ κάτι πὸν νὰ τραβᾷ τὴν προσοχὴ καὶ τὴν περιέργεια ὄλων. Καὶ ἔτσι βλέπομε κάτι περιέργα κατασκευάσματα πὸν τὰ ὀνομάζουν «καμήλες» καὶ ὅτι ἄλλο μπορεῖ νὰ σοφιστῇ ἀνθρώπινος νοῦς.

Ἀλλὰ ὅμως ἐκείνο πὸν περιμένομε ὅλοι μας μὲ κάποιο μεγάλο ἐνδιαφέρον εἶναι οἱ βραδυνὲς φωτιεῖς, οἱ «τσιμαῖλες» ὅπως λέγονται, πὸν γίνονται σὲ κάθε γειτονιά.

Ἐκεῖ στήνονται τρικούβεργοι χοροὶ καὶ στὸ ρυθμὸ ἀποκριάτικων τραγουδιῶν—ὅπως π.χ. ξόλα γιὰ τὶς ἀποκριεῖς νὰ χορεύουν οἱ γοητὲς μὲ τὶς κόκκινες ποδιεῖς κ.λ.π.—τὸ ξεφάντωμα φτάνει στὸ κορύφωμά του.

Ἐτσι γιορτάζει κάθε τόπος τὶς ἀποκριεῖς μὲ τὰ δικά του ἦθη καὶ ἔθιμα πὸν ἔχει καὶ πὸν μέσα σ' ὅλα αὐτὰ, ξεχωρίζουν γιὰ τὴν γραφικότητά καὶ τὴν ἀπλότητά τους τὰ Ἑλληνικὰ Ἐθιμα.

Ἀναστασία Ζωῖδου
ΣΤ. τάξις 6)ταξίου

ΟΙ ΑΠΟΚΡΙΕΣ

Ἀπὸ ἡμέρες περιμένομε τὶς ἀποκριεῖς. Οἱ ἡμέρες κυλοῦν ἀργὰ—ἀργὰ, μὰ τέλος φθάνουν.

Εἶναι Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς, ἀπόγευμα ὄρα 5.

Ἐγὼ βρισκομαι στὴν πλατεῖα τῶν Ἰωαννίνων καὶ κἀνῶ βόλτες μὲ τοὺς γονεῖς μου. Καρναβάλια πολλὰ, μὲ τὰ ὠραῖα καὶ ψηλὰ πολὺχρωμα καπέλλα καὶ τὶς στολές. Ἄλλα κἀνουν βόλτες, ἄλλα παίζουν καὶ ἄλλα χορεύουν. Ἡ πλατεῖα ὄλο κίνησι καὶ γεμάτη χαρτοπόλεμο καὶ κορδέλες. Δύο παιδιά ντυμένα καρναβάλια, μὲ χονδρὸ καὶ πολὺ ἀστεῖο καπέλλο, ἐνθουσίασαν τὰ μικρὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν ἀπὸ πίσω χαρούμενα καὶ γελαστὰ καὶ πετοῦσαν χαρτοπόλεμο καὶ σερπαντίνες. Τὰ μικρὰ καμπούκια ἔρ-

ριχαν μπιστολιεῖς καὶ ἔλεγαν μεταξὺ τους:

—Ψηλὰ τὰ χέρια γιὰτὶ θὰ σὲ σκοτώσω. Μερικοὶ γύφτοι εἶχαν ντυθῆ μὲ προβιές καὶ κουδούνια, καὶ χόρευαν, ἐνῶ τὰ γυφτάκια, ἔπαιζαν τύμπανο, καὶ ἀκολουθοῦσαν χαρούμενα τραγουδώντας. Ὁ κόσμος τοὺς πῆρε στὸν μεξὲ καὶ χαρούμενος πῆγαινε ἀπὸ πίσω καὶ γέλαγε.

Ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου ἔπαιξε διάφορα τραγούδια, καὶ τὰ ὠραῖα καρναβάλια χαρούμενα καὶ γελαστὰ πιάστηκαν στὴν σειρά καὶ χόρευαν διαφόρους χοροὺς.

Οἱ μικροπωλητὲς ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη διαλαλοῦσαν καλὸ χαρτοπόλεμο καὶ κορδέλλες:

—8 ποτηράκια στὴν δραχμὴ κύριε. Ὁ χι κύριε ἐγὼ δίνω 9, ἀπὸ μένα νὰ πάρετε. Καὶ φιλονικοῦσαν μεταξὺ τους ποιοὺς ἔχει τὰ καλύτερα πράγματα.

Ὁ κόσμος ἀγόραζε χαρτοπόλεμο καὶ σερπαντίνες. Ἡ κίνησις ὄλο καὶ μεγάλωνε, καὶ οἱ κορδέλλες ἔπεφταν πῶς ἀφθονες. Ὁ χαρτοπόλεμος ἔπεφτε πυκνὸς σὰν μικρὰ συννεφάκια.

Οἱ κορδέλλες σὲ μέρδευαν καὶ ὁ χαρτοπόλεμος σὺ γέμιζε τὸ λαμό καὶ σὲ γαργαλοῦσε. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ νυκτώνῃ. Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ χαρούμενος στὶς γειτονιές τους, γιὰ νὰ ἀνάψουν φωτιεῖς.

Ἐτσι πέρασεν, ἡ πολυπόθητη ἀποκριεῖς μὲ τὰ κωμικὰ καρναβάλια, καὶ τὸ συνηθισμένο χαρούμενο ξεφάντωμα.

Νικόλαος Κατσαρῶς

Ε. τάξις 6)ταξίου

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Ἦρθε καὶ ἡ δευτέρη Κυριακὴ τῆς Ἀποκριεῖς. Τώρα θὰ εἶναι πῶς πολλοὶ μασκαράδες.—

Τὸ πρωτὶ τῆς Κυριακῆς, ἀφοῦ ντύθηκα κάου—μπῶθ ἐβγήκα νὰ παῖξω ἔξω. Τώρα εἶμαι χαρούμενη γιὰτὶ ντύθηκα μασκαράς, ἐνῶ τὴν πρώτη Κυριακὴ δὲν εἶχα ντυθῆ. Ἐπαῖξα ἀρκετὰ καὶ ἔπειτα μὲ πῆρε ὁ μπαμπᾶς μου καὶ πήγαμε στὴ θεία μου. Στὴν ἀρχὴ ἡ θεία δὲν μὲ γνώρισε. Ἀλλὰ ὕστερα....

Καθῆσαμε λίγο καὶ ξεκινήσαμε. Ὁταν ἀνεβαίναμε γιὰ τὴν πλατεῖα κάτι παράξενο εἶδαμε. Δύο μασκαράδες μὲ τόσοοσα κεφάλια φανερώθηκαν. Ἦταν πολὺ ἐπιτυχημένο.

Γυρῶσαμε σπῆτι..... Φάγαμε καὶ βγήκα πάλι στὴν πλατεῖα μὲ τοὺς γονεῖς μου. Ἐκεῖ ἡ φιλαρμονικὴ ἔπαιξε καὶ πολλοὶ μασκαράδες χόρευαν. Μπήκα κ' ἐγὼ στὸ χορὸ. Χορεύγαμε λίγα τραγού-

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΝΩΝ

Η 21^η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ἡ ἑορτὴ τῶν σχολείων μας

Μιά ἀπὸ τὶς πῖο μεγάλες ἐθνικὲς μας ἑορτὲς εἶναι καὶ ἡ 21 Φεβρουαρίου.

Ἀλήθεια! Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὁ ἀείμνηστος στρατηλάτης Κωνσταντῖνος, ἀρχηγὸς τοῦ ἐνδόξου ἑλληνικοῦ στρατοῦ, μπαίνει νικητὴς στὴν ἐλευθερωμένη πόλι μας. Πόση μεγάλη δύναμι—ὄχι τόσο ὄλική ὡσο ψυχική— ἔδειξαν οἱ στρατιῶτες μας. Πολέμησαν σὰν λιοντάρια ἐπάνω στὶς κορυφὲς τοῦ Μπιζανιοῦ χωρὶς νὰ λογαριάσουν πείνα, δίψα, στερήσεις, καὶ κακουχίες.

Ἄπ' ὅτι ἔχω διαβάσει καὶ ἀκούσει φέρω νοὸ στὸ νοῦ μου σικηνὲς ἀπὸ τὴν ἐποποιία τοῦ Μπιζανιοῦ.

Νὰ ὁ Στρατηλάτης σκυμένος ἐπάνω στὸ τραπέζι μελετᾷ τὸν χάρτη. Τὸ μυαλό του δουλεύει γοήγορα. Ὁ στρατὸς μας σκαρφαλωμένος στὶς χιονισμένες βουνοκορφὲς περιμένει νὰ ξεχυθῆ γιὰ τὴν τελικὴ ἐφοδο. Ἐνα τμήμα στρατοῦ ἀντίχρου ἀπὸ τὴν ὄχρη θείει τοῦ Μπιζανιοῦ ἀρχίζει ἀδ.ἀκοπο κανονιοβολισμὸ.

Ἔτσι οἱ Τούρκοι ξεγελοῦνται καὶ νομίζουν πὼς ἀπὸ κεῖ θὰ γίνῃ ἡ ἐπίθεσις.

Ὅταν καταλαβαίνουν τὸ λάθος τους εἶναι πιά ἀργά. Ὁ Στρατὸς μας ἔχει συντρίψει τὴν ἀντίστασή τους στὸ ἀριστερὸ μέρος καὶ χύνεται νικητὴς καὶ ἀ-

κάθεκτος στὴν πεδιάδα τῶν Γιαννίνων.

Τὰ θρυλικά μας Γιάννινα εἶναι πιά ἐλεύθερα.

Κι' ὁ Κωνσταντῖνος ἔφιππος καὶ δαφνοστεφανωμένος μπαίνει στὴν πόλη.

Νὰ, τώρα κι' ὁ Ἑσᾶτ Πασᾶς ντροπισμένος τὸν περιμένει στὸ ὄρολόγι γιὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὰ κλειδιά τῆς πόλεως. Τὰ Γιάννινα ἦταν πιά δικὰ μας.

Νὰ κι' οἱ Γιαννιώτες τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ ξεσχίζον τὰ κόκκινα φέσια τους—τὸ σύμβολο τῆς σκλαβιάς—καὶ γιορτάζουν τὴν ἀπελευθέρωσή τους μὲ τὸ «Χριστὸς Ἄνέστη».

Νὰ καὶ τὸ Ἐμῖν Ἄγᾶ τὸ ἱστορικὸ χάινι μέσα στὸ ὄποιο ὁ Στρατηλάτης ἔχει τὸ στρατηγεῖο του ὅπου κατέστρωσε τὰ εὐφυῆ στρατηγικὰ σχέδιά του μὲ τὰ ὁποῖα ἐνίκησε τοὺς Τούρκους.

Γι' αὐτὸ, γιὰ νὰ θυμώμαστε τὴν σημασία του καὶ τὰς θυσίας τῶν ἡρώων μας, ἔχει στηθῆ ἐκεῖ μνημεῖο μὲ τὴν προτομὴν τοῦ δαφνοστεφοῦς Στρατηλάτου.

Πρέπει νὰ εἰμεθα, ἀλήθεια, ὑπερήφανοι γιὰ τὸν ἡρωισμό τῶν παλληκαριῶν μας καὶ εὐγνώμονες γιὰ τὴν θυσία τους γίναμε ἐλεύθεροι.

Νικόλαος Σαφαρίκας
ΣΤ. τάξις 6)ταξίου

21η Φεβρουαρίου

21 Φεβρουαρίου 1913.

Ἡμέρα Νίκης καὶ Δόξης!

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἐλευθερώθηκαν τὰ Γιάννινα ἀπ' τὴ μαύρη σκλαβιά.

Νὰ καὶ ἡ ἱστορία τῆς πού εἶναι γοημιμένη μὲ χρυσὰ γράμματα στὴν δοξασιμένη ἑλληνικὴ ἱστορία.

Ἡ Ἑλλάδα εἶχε ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐκτὸς τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔνοιωθον τὸν πόνο τῶν σκλαβωμένων καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐλευθερώσουν κι' αὐτὰ τὰ μέρη.

Τότε ὅλοι πρόθυμοι μὲ ἀρχιστράτηγο τὸν Κωνσταντῖνο τὸν 12ον, πατέρα τοῦ σημερινοῦ μας Βασιλιά, ξεκίνησαν γιὰ μιὰ μεγάλη μάχη.

δία. Ὁ χορὸς διαλύθηκε μὲ τοὺς δυὸ παρᾶξενους μασκαράδες.

Τὸ τί ἔγινε μὲ τὸ χαρτοπόλεμο δὲν λέγεται. Σωστὸς πόλεμος.

Γυρίσαμε πάλι σπίτι. Τώρα ντύθηκα γιὰ. Πήγαμε σὲ διάφορα γειτονικὰ σπίτια. Ὅσοιρα χορέψαμε γύρω στὴ φωτιά. Τὶ ὥραα!

Ἄθηνᾶ Μουδοπούλου
Γ. τάξις 6)ταξίου

Ἐνας στρατὸς μὲ τὸν Κωνσταντῖνο,
ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 16ην σελίδα



Ὁ Στρατηλάτης Κωνσταντῖνος μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ Ἄλῃ Πασᾶ



Ἡ παρέλασις

Σήμερα σηκώθηκα νωρίς. Δὲν ξέρω γιατί. Πάντως ὅμως στὸν νοῦ μου στριφογύριζαν φανταστικὲς σκηνὲς ποὺ ἔπλαθα μόνος μου ἀπὸ τὸν ἔνδοξο πόλεμο τοῦ 1912-1913, εἴτε ἀπὸ τὸ Μπιζάνι, εἴτε ἀπὸ τὴν εἰσοδὸν τοῦ νικηφόρου Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ Ἰωάννινα.

Στὶς 7 σηκώθηκα, καὶ ἀφοῦ ἐτοιμάσθηκα ξεκίνησα γιὰ τὸ σχολεῖο ὅπως μᾶς εἶχαν πεῖ. Στὸ δρόμο ὅλα τὰ καταστήματα ἦσαν κλειστὰ καὶ σηματοστίλιστα. Σὲ λίγο ἔφθασα στὸ σχολεῖο. Ἀφοῦ καθίσαμε στὸ σχολεῖο ἀρκετὴ ὥρα πήγαμε στὴν πλατεῖα.

Στὸ δρόμο τὰ στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα ἦταν παραταγμένα. Στὴν πλατεῖα συναντηθήκαμε μὲ ἄλλα σχολεῖα, τὰ λυκόπουλα καὶ τοὺς προσκόπους.

Σὲ λίγο ἄρχισε ἡ παρέλασις. Πρῶτα παρήλασε ἡ παιδοπόλις «Ἁγία Ἐλένη» κατόπιν οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν δημοτικῶν σχολείων τῆς πόλεώς μας τοὺς ὁποίους κατεχειροκρότησαν καὶ ὕστερα τὸ Γυμνάσιον θηλέων, οἱ μαθηταὶ τοῦ Λυκείου, τῆς Ζωσιμαίας σχολῆς, τοῦ Γυμνασίου Ἀρσένων, τὰ Πρότυπα καὶ ἡ Ζωσιμαία Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία. Ὅλους τοὺς μαθητὰς τοὺς κατεχειροκρότησε τὸ πλήθος γιατί ἔνοιωθε πὼς σ' αὐτοὺς στηρίζεται ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τῆς ἡρωϊκῆς μας Ἑλλάδος, στὸ μέλλον.

Ἐνῶ ἔπαιζαν οἱ Μουσικὲς τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ἡ Φιλαρμονικὴ καὶ ἡ Μουσικὴ τῆς 8ης Μεραρχίας διάφορα ἐμβατήρια παρήλασαν ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἔδωσαν ὅτι πολῦτιμο εἶχαν, κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς πολέμους 1940—41 διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀγαπημένης τους πατρίδος, οἱ ἀνάπηροι. Αὐτοὶ ἐκάθισαν ἀπέναντι τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἤρθε γιὰ νὰ τιμήσῃ τὴν ἑορτὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων, καὶ φοροῦσε μιὰ λαμπρὴ στολὴ γεμάτη παράσημα καὶ φοροῦσε καὶ ἕνα σπαθὶ ζρεμασμένο μὲ μιὰ ζώνη ἀπὸ τὴν μέση. Στὸ δεξιὸ του χέρι κρατοῦσε τὴν στρατιωτικὴν ράβδο.

Κατόπιν παρήλασαν ὁ ἔνδοξος Στρα-

λείωσε μὲ μιὰ εὐχὴ. Νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Κύπρος καὶ ἡ Β. Ἡπειρος.

Ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐσκέπασαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κυρίου.

Μερικὰ ἄλλα παιδιὰ ἀπήγγελλαν ποιήματα καὶ στὸ τέλος ἡ ὠραία αὐτὴ γιορτὴ ἔκλεισε μὲ τὸν ἔθνικὸ ὕμνο ποὺ τὸν εἶπε ἡ χορωδία τῶν σπουδαστῶν.

Φύγαμε ὅλοι κατευχαριστημένοι, συζητημένοι καὶ πολὺ ὑπερήφανοι γιὰ τοὺς γενναίους ἐκείνους καὶ ἡρωϊκοὺς προγόνους μας ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ εἴμαστε σήμερα ἐλεύθεροι.

Β. Γ'.



Οἱ μαθηταὶ τῶν Πρότυπων παρελαύνουν πρὸ τῶν Α. Α. Μ. Μ. τῶν Βασιλέων μας

τὸς μας τὸν ὁποῖον τὸ πλήθος ἐπευφήμησε. Ἀπὸ τὸν στρατὸν πρῶτα παρήλασαν τὰ μηχανοκίνητα τμήματα ἔπειτα τὸ πεζικὸ, ἡ Χωροφυλακὴ καὶ τέλος ἡ Πυροσβεστικὴ Ἱπποδρόμος.

Ἔτσι λαμπρὰ, μὲ τὴν παρουσίαν τῶν Βασιλέων μας, ἑορτάσθη ἡ ἡμέρα τῆς 21ης Φεβρουαρίου ἡ ὁποία θὰ μένη ὡς φωτεινὸ ἀστὲρι διὰ νὰ φωτίσῃ τὰ ἄξια τέκνα τῆς πατρίδος μας νὰ μιμοῦνται τὸ παράδειγμα τοῦ Λεωνίδα, τοῦ Παλαολόγου, τοῦ Διάκου καὶ τῶν ἄλλων εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἀχιλλεὺς Κ. Ζυγούρης



Ὁ Στρατηλάτης Κωνσταντῖνος στὸ Ἐμίν - Ἁγᾶ

Τὰ Γιάννενά μας καὶ ἡ γιορτὴ τους

Στὶς 21 Φεβρουαρίου γιορτάζουμε τὴν Ἐθνικὴ ἑορτὴ, τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Ἰωαννίνων. Κανένας μῆνας δὲν ἀγάπησε τόσο πολὺ τοὺς Γιαννιωτὲς ὅπως ὁ Φλεβάρης. Κάποτε ἀπ' ὅλες τὶς ἡμέρες του μᾶς χάρισε μιὰ ἡμέρα δοξασιμένη, τιμημένη καὶ ξακουστὴ σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες. Αὐτὴ ἡ ἡμέρα ποὺ ἐλευθερώθηκαν τὰ Γιάννενα, ἦταν ἡ 21 Φεβρουαρίου 1913. Κανένα μῆνα δὲν ἀγαποῦμε πῶς πολὺ ἐμεῖς οἱ Γιαννιωτὲς ἀπὸ τὸν Φλεβάρη. Γι' αὐτὸ γιορτάζουμε στὶς 21 Φεβρουαρίου τὴν μεγάλη αὐτὴ Ἐθνικὴ ἑορτὴ. Ὅλα τὰ σπιτία καὶ τὰ κτίρια εἶναι σηματοστίλισμένα. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς γιορτῆς ὅλος ὁ κόσμος συγκεντρώνεται στὴν πλατεῖα. Πρῶτα παρελαύνουν τὰ σχολεῖα καὶ ὕστερα οἱ στρατιῶτες ποὺ μὲ τὸ γαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ μὲ τὸ ντουφέκι στὸν ὄμο προχωροῦν καμαρωτοί. Τότε θυμοῦμαστε τὰ λαμπρὰ παλληκάρια τοὺς γενναίους ἥρωες τοῦ 1912—1913, ποὺ μὲ θάρρος προχωροῦσαν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὰ Γιάννενα καὶ μαζί τους προχωροῦσε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 16ην σελ.

ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΟΥΣ

Ἡ πόλις μας, τὰ ξακουσμένα Γιάννενα, ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν πολλές ὁμορφιές καὶ πολλά τοπία. Αὐτὸ κάνει τοὺς ξένους περιηγητὰς νὰ μένουν ἐκστατικοὶ καὶ νὰ μὴν πιστεύουν στὰ μάτια τους, πὼς ἡ μικρὴ αὐτὴ πολιτεία, ποὺ τὸ ὄνομά της εἶναι ἄγνωστο ἔξω τῶν συνόρων τῆς Ἑλλάδος, μπορεῖ νὰ κρύβῃ τόσες ὁμορφιές, τόσο μεγαλεῖο.

Οἱ ὁμορφιές αὐτὲς εἶναι τὸ Σπήλαιο, τὸ Κάστρο, ἡ λίμνη, ὁ λόφος Βελισσαρίου, τὸ δασάκι, τὸ Τζαμί, τὸ Μουσεῖο, ἡ Ντραμπάτοβα, τὸ Νησάκι, ὁ Κουραμπᾶς, οἱ Ἀμπελόκηποι κ.λ.π.

Ἄς ἐπιμείνουμε ὅμως περισσότερον στὴν πανέμορφη λίμνη μας καὶ στὸ θρυλικὸ μας κάστρο. Ἐψώνεται ἀγέρωχο, ὑπερήφανο, ἄφθαρτο ἀπ' τοῦ καιροῦ τὰ κτυπήματα.

Μοιάζει μὲ δικέφαλο ἀητὸ τοῦ ὁποίου κεφάλια εἶναι τὰ δυὸ τζαμιά καὶ φτερά οἱ πανύψηλοι τοῖχοι του.

Τὸ κάστρο ἔχει κτισθῆ ἔδω καὶ πολλοὺς αἰῶνες. Τὸ ἐτελειοποίησε ὅμως ὁ φοβερὸς τύραννος τῶν Ἰωαννίνων ὁ Ἀλῆ—Πασᾶς, γιὰ νὰ κρύβεται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του, ὅταν θὰ ἦταν ἀνάγκη.

Στὰ ἀνήλια καὶ ὑγρὰ μουντρούμια του, ὁ Ἀλῆς φυλάκιζε τὰ γενναῖα παλληκάρια, ποὺ ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν Ἐλευθερία τῆς Πατρίδας τους.

Μέσα στὸ κάστρο σήμερα εἶναι σπῖτια, ἐκκλησίαι, σχολεῖα δηλ. μία μικρὴ πόλι



Ὁ τύραννος τῆς Ἠπείρου Ἀλῆ Πασᾶς

μέσα στὴν πόλι. Εἶναι ἀκόμη τὸ Μουσεῖο μας. Μέσα κεῖ εἶναι ἀρχαῖα κεμήλια, ὅπως ἀγάλματα ἀπ' τὴν ἀνασκαφὴς τῆς Δωδώνης, σπαθιά, χαντζάρια, ὅπλα, ἀρχαῖες στολές κ.λ.π. Ὅταν ἀνεβῆς ἀπάνω στὸν ἐξώστη τουβλέπεις κάτω τὴν πανέμορφη καὶ γαλάζια λίμνη μὲ τ' ἀ-

σημένα νερά της ποὺ ἀναταράζεται κάπου—κάπου ἀπὸ κανένα κυματάκι ποὺ σχηματίζει ἀφροὺς σὰν ἀπροκέννητη δαντέλλα.

Μέσα στὴν λίμνη φαίνονται δυὸ—τρία φουσκοτὰ πανάκια. Εἶναι οἱ βαρκούλες τῶν ψαράδων ποὺ πετοῦν ἀπάνω στὰ κύματα ἀνάλαφρες σὰν πουλιὰ.

Στὸ μέσον τῆς λίμνης εἶναι τὸ μικρὸ καὶ χαριτωμένο Νησάκι μας μὲ τὰ 80 ὀλόασπρα σπιτάκια του, ποὺ λάμπουν ἀπὸ τὴν καθαριότητα, μὲ τοὺς καταπράσι-νους κήπους καὶ τὰ κόκκινα κεραμίδια. Ὅλα αὐτὰ, μαζὶ μὲ τοὺς καλοὺς κι ἐρατικούς νησιώτας ἀποτελοῦν ἓνα θαυμάσιο σύνολο.

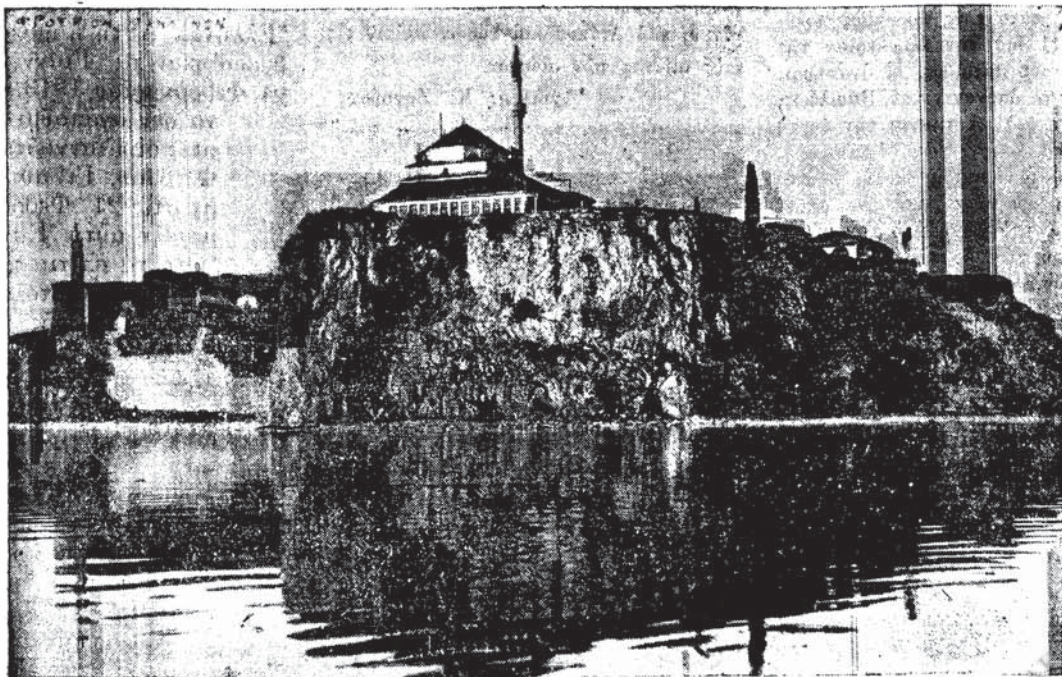
Κοντὰ στὸ νησάκι εἶναι τὰ καλάμια στὰ ὁποῖα οἱ ψαράδες ἀπλώνουν τὰ δούχτια τους.

Τὰ καλάμια καθρεπτίζουν τὰ πτυχωτὰ φύλλα των καὶ τὶς λιγερὲς κορυφές των στὸν χρυσάλλινο καθρέφτη.

Ἡ λίμνη μας παίρνει τὸ χροῖμα τοῦ οὐρανοῦ μας. Ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλανὸς ἡ λίμνη μας παίρνει τὸ πρόσχαρο γαλάζιο χροῖμα. Ὅταν εἶναι μολυβένιος ἡ λίμνη μας πενθεῖ κι αὐτὴ. Ὅταν τὴν κτυπᾷ ὁ ἥλιος γίνεται χρυσοφὰ.

Τὸ Κάστρο καὶ ἡ λίμνη εἶναι ἀπ' τὰ σπουδαιότερα καὶ ὠραιότερα τοπία μέσα στὴν πόλι μας.

B. Οἶκ.



Τὸ Κάστρο τῶν Γιαννίνων



Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

ΑΝΘΙΣΑΝ ΟΙ ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Πραγματικά. "Ανθ.σαν οί αμυγδαλιές.
"Ανθ.σαν και με την ώραία τους φορεσιά μᾶς ἔφεραν τὸ χαρωπὸ, τὸ γλυκὸ, τὸ ποθητὸ μήνυμα τῆς ὁμορφῆς κόρης τοῦ γέροντος—χρόνου Ἄνοιξεως. Πόσο ώραία και δυνατὴ εὐωδία σκορπίζουν γύρω στην σκυθρωπὴ γῆ τὰ χαριτωμένα ἀνθάκια της....

Νάτες, νάτες. Στέκουν ὁλόρθες στοὺς ἀγρούς, στὰ χωράφια και στοὺς δρόμους ἀπὸ δῶ και ἀπὸ κεῖ. Οἱ κῆποι, πού ἄλλοτε ἦταν ἄσχημοι και ἄμορφοι τώρα πῆραν τὴν πρώτη χαρούμενη ὄψη τῆς Ἄνοιξεως. "Ὅλα χαίρονται και λέγουν:

«Ἄ, ἦρθε ἡ ἀγαπημένη μας ἄνοιξι». Τὰ σπίτια στολίστηκαν λίγο ἀπὸ τὸ ἀνθισμα τῆς ὁμορφῆς αμυγδαλιάς. Τὰ λουλουδάκια πού δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα ἀνθάκι και ἦταν ἄσχημα, πῆραν κι' αὐτὰ μιὰ ἐλπίδα, ὅτι πλησιάζει ἡ Ἄνοιξι κι ὅτι θ' ἀνθίσουν κι' αὐτὰ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρό. Νὰ μιὰ ὁμορφὴ αμυγδαλιά.

Πρώτη—πρώτη σέρνει τὸν τρελλὸ χόρτο τῆς Ἄνοιξεως.

"Ὅλα τὰ δένδρα τοῦ κήπου ἄρχισαν τὸ κουδεντολόι και τὸ κοτσμπουλιό. Ἡ κερρασιά, πού εἶναι λίγο περήφανη και γλωσσού γυρίζει στην μεγαλύτερη κοτσμποτόλα τοῦ κήπου—τὴν ἀχλαδιά—και τῆς λέγει: —«Ὁψ... αὐτὴ ἡ αμυγδαλιά, ὄλο αὐτὴ ἀνθίζει πρώτη για νὰ μᾶς κἀνὴ ἔξυπνάδες....

Θέλει νὰ δείξει ὅτι εἶναι ἡ ἀξιότερη ἀπ' ὅλες και μόνον αὐτὴ μπορεῖ νὰ βγάλει γογγόρα τὰ ἀνθη της. Εἶναι δηλαδὴ σάν νὰ μᾶς σκᾶν τὰς αὐτὴ εἶναι ἡ πῶ ἀξία ἀπ' ὅλες μᾶς και ἡ πῶκαλή, πού μᾶς φέρνει τὴν Ἄνοιξι με τὸ ξεφάντωμά της».

—«Ἄμ δὲ... Λέει ἡ ἀχλαδιά....Νομίζεις ὅτι θὰ τὴ γλυτώσει;

"Ἄν κἀνὴ ὁ Μάρτης τίποτε βοροχιές και χιόνια, ἀλοίμονό της....

Θυμάσαι τί ἔπαθε πέροι; "Ὅλα τὰ ἀνθη της κἀνχαν ἀπὸ τὴν παγωνιά. Πῆρε ἓνα καλὸ πάθημα, μὰ πού νὰ τῆς γίνῃ μάθημα...

....Εἶναι κουτὴ και κοκορόμυαλη. Που νὰ βάλῃ μυαλό...»

Ξαφνικά μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀκούστηκε ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ. Ἦταν ἡ γέρικη φωνὴ μᾶς ἐλιάς, πού ἔλεγε: «Γιὰ ἰδές τὴν ἐκεῖ; Φόρεσε πάλι ἡ καλὴ μας αμυγδαλιά τὰ ὁμορφα νυφικά προικιά της».

Και πραγματικά. Μιὰ ὁμορφὴ ψηλὴ λιγερόκορη κόρη, με ώραία κορμοστασιά, με ώραία ἀφράτη και χιονόλευκὴ φορεσιά στεκόταν σάν μιὰ ὁμορφὴ νυφούλα. Και ἐσυνέχισε ἡ γέρικη ἐλιά:

—Γιὰ ἰδές τὴν ἐκεῖ τὴν νυφούλα

μας.... Ἄκόμη δὲν πρόφθασε νὰ θυγῆ καλὰ—καλὰ ὁ Κουτσοφλέβαρος και νά τὴν αὐτὴ, καμαρωτὴ—καμαρωτὴ. Για κοίταξε ἐκεῖ φανταχτερὰ ἀνθάκια; Δὲν σοῦ εἶπα, καλὴ μου κορούλα, ποτὲ νὰ μὴν βιάζεσαι;

Γιατὶ «ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει».

"Ἔτσι λέγει ἡ παροιμία. Και σὺ, ἄκουσε μένα, πού κάτι ξέρω σάν γοιὰ. Κι' ἂν κανένας βορᾶς σοῦ πάρη τὴν στολὴ σου τότε τί θ' ἀπογίνης; Δὲν φοβάσαι τίς παγωνιές τοῦ Φλεβάρη;

Ἡ καμμένη αμυγδαλιά ἔσκυψε τὸ κατακόκκινο προσωπάκι της ἀπὸ ντροπὴ και δὲν ἐμίλησε. «Φλεβίση, κακίση, πάλι Ἄνοιξι θ' ἀνθίση». Ἔτσι λέγει ἡ παροιμία, ἔτσι σκέφθηκε και ἡ μικρὴ νυφούλα. Αὐτὴ ἡ καμμενούλα, ἔβγαλε τὸσο πρῶϊμα τὰ μπουμπουκάκια της, γὰ νὰ δώση σὲ μᾶς, λίγη χαρὰ, λίγη ἐλπίδα, λίγη παρηγοριά, ὅτι νὰ ἡ Ἄνοιξις ἔφθασε.....

"Ἐφθασε για νὰ σκορπίση παντοῦ τὴ χαρὰ και τὴν ὁμορφιά.

"Ἐφθασε για νὰ διώξῃ τὴ θλίψη και τὴν μελαγχολία, πού σκόρπιζε ἄλλοτε ὁ γέρο—χειμῶνας. "ὦ, καλὴ μου αμυγδαλιά....

Πόσο σ' ἀγαπᾶ.... Πόσο μ' ἀρέσει νὰ σὲ βλέπω λυγερόκορη, καμαρωτὴ και ντυμένη στὰ δλάσπρα νυφικά σου.

...Μὰ και πόσο μ' ἀρέσει νὰ τρώω τοὺς νόστιμους και θρεπτικὸς καρπούς σου... Ἄχ, καλὴ μου αμυγδαλιά...

Πῶς νὰ ἐκφράσω τὴ χαρὰ μου; Πῶς; Γι' αὐτὸ τραγουδᾶ και λέγω:

Ἡ μικρὴ μου αμυγδαλιά.

ἔβαλε τὰ νυφικά της και μιὰ γέρικη ἐλιά καμαρώνει τὰ προικιά της. Μυγδαλιά μου, μυγδαλιά, γιατὶ βιάστηκες ν' ἀνθίσης; Δὲν φοβάσαι τὸν χιονιά; Μὰ ἡ καλὴ μας μυγδαλιά, ἔστολίστηκε διπλὰ με λουλούδια και με χιόνια.

Ἡ μικρὴ μου αμυγδαλιά....

Πόσο, πόσο μοῦ ἀρέσεις.....

Θεέ μου! Τὶ ὁμορφο εἶναι αὐτὸ τὸ πλάσματάκι σου...

Ἄλικη Κράβαρη
ΣΤ. τάξις Β. Μονοτάξιου

Ποιὸ παιγνίδι μοῦ ἀρέσει περισσότερο

Ντὶν—ντάν! Ντὶν ντάν! Ἐκτύπησε ἡ καμπάνα. Τὰ παιδιὰ ἐβγήχαν διάλειμμα. Ἐγὼ, ἤθελα νὰ παίξω σχοινάκι. Μοῦ ἀρέσει πολὺ

Τὶ κάνω τὴν Κυριακὴ

Κάθε Κυριακὴ ἡ γιορτὴ ὅπως ὄλοι οἱ καλοὶ Χριστιανοὶ πηγαίνω και ἐγὼ με τοὺς γονεῖς μου στὴν ἐκκλησία.

Ἐκεῖ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ γιατὶ ἔδωσε τὴν υγεία και τὴν εὐτυχία στοὺς γονεῖς μου και σὲ μένα και τὸν παρακαλῶ νὰ με ἔχη καλὰ και τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα και νὰ με ἀξίωση νὰ γίνω καλὸς μαθητῆς.

Μετὰ τὴ λειτουργία κάνουμε κανένα περίπατο στὴν πλατεία ἢ καμμιά βόλτα με τὸ λεωφορεῖο μέχρι τὸ Πέραμα για νὰ πλησιάσω περισσότερο με τὴν φύση, και νὰ ἀλλάξω και λίγο τίς παραστάσεις.

Μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ ἀρχίζω τὸ διάβασμα τῶν μαθημάτων μου και ὕστερα βγαίνω ἔξω και παίζω με τοὺς φίλους μου.

"Ὅταν ἔχει ποδόσφαιρο πηγαίνω καμμιά φορὰ και στὸ γήπεδο και παρακολουθῶ τὸ παιγνίδι.

Τὸ ἀπογευματάκι κάνω κανέναν περίπατο στὴν πλατεία με τοὺς γονεῖς μου ἢ παίζω με τὰ παιδιὰ μέχρι νὰ βραδιάση.

Μὲ καμμιά ώραία λιακάδα πηγαίνω με τοὺς φίλους μου στὰ πευκάκια στὸ βουναλάκι.

Ἐκεῖ τρέχουμε ἀπὸ βραχάκι σὲ βραχάκι και ἀπὸ πευκάκι σὲ πευκάκι παίζοντας διάφορα παιγνίδια.

Πρὶν ξεκινήσω νὰ γυρίσω στὸ σπίτι δὲν ξεχνῶ και τὴν μαμά μου ἀλλὰ τῆς μαζεύω λίγα ἄγρια λουλούδια και τῆς τὰ φέρνω, αὐτὴ δὲ με φιλεῖ με εὐχαρίστηση και με ρωτᾶ:

—Πῶς πέρασες παιδί μου;

—Πολὺ ώραία μαμά μου τῆς ἀπαντῶ.

Σήμερα εὐχριστήθηκα πάρα πολὺ!

Νικόλαος Ἀντωνίου

Γ' τάξις 4ηταξίου.

αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Μὰ τί κριμα... Δὲν ξέρω νὰ παίζω! Ἔτσι καθόμουννα και ἔβλεπα με παράπονο τὰ ἄλλα κορίτσια πού ἔπαιζαν. Αὐτὰ μοῦ φώναξαν: «Ἦρα ἔλα νὰ παίξωμε...»

—Μὰ δὲν μπορῶ τοὺς ἔλεγα ἐγὼ. Ἄφοῦ δὲν μπορῶ...θὰ προσπαθῆσω νὰ μάθω και τότε θὰ παίζω με πολλὴ χαρὰ.

Ἦρα Ζαμπέλα

Βα τάξις ἑξαταξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἄνθισαν οἱ ἀμυγδαλιές

Στὸ σχολικὸ κήπο εἶναι φυτεμένες δύο ἀμυγδαλιές. Ἄνθισαν, καὶ τὰ λουλούδια τους εἶναι ῥοζ. Οἱ ἀμυγδαλιές βιάζονται νάνθισουν καὶ καμὴ φορὰ τὴν παθαίνουν. Ὁ Μάρτης πολλὰς φορὰς κάνει δυνατὰ κρούα καὶ παγωνιές καὶ τότε χαλοῦν τὰ λουλούδια τους. Εἶναι καὶ στὴ γειτονιά μας, ἐκεῖ στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου, ἓνα περιβολάκι με ἀμυγδαλιές. Ὅπως εἶναι ἀνθισμένες τώρα εἶναι μιὰ χαρὰ. Ὅταν εἶναι καλὴ λιακάδα ζουζουρίζουν γύρω τους χαρούμενες οἱ μέλισσες. Εἶναι αὐτὲς οἱ πρῶτες ἐπισκέπτριές τους. Ὅλα μᾶς λένε ὅτι πλησιάζει ἡ χαρούμενη Ἄνοιξη! Νὰ τὴν καλοδεχτοῦμε παιδιά.

Παναγιώτης Ἀναγνωστόπουλος
Αη τάξις 4)ταξίου

Ὁ θυμωμένος Μάρτιος!

Σήμερα ὁ Μάρτης ἀγρίεψε πολύ. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ στὸ βουνὸ χιονίζει. Ἐδῶ κάνει κρούα τσουχηρό καὶ κάπου—κάπου βρέχει. Ὅλα ἔξω τὰ μαύρισε. Ἄχ! Πόσο λυπᾶμαι τὶς καυμένες τὶς ἀμυγδαλιές, πὺν ἀνθίσανε! Καλὰ τὸν λέει ὁ κόσμος «Μάρτη γδάρτη καὶ κακὸ παλουκοκαύτη!».

Βασιλικὴ Κήτα
Α' τάξεως 4)ταξίου

Τὰ Γιάννεά μας καὶ ἡ γιορτὴ τους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τῆς 13ης σελ. καὶ ἡ δόξα. Μετὰ περνοῦν οἱ ἀνάπηροι πὺν τραυματίστηκαν γιὰ τὰ δοξασμένα Γιάννενα καὶ σήμερον τὰ ἔχουμε δικὰ μας, Ἑλληνικά. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς πρέπει νὰ τοὺς σεβώμαστε γιὰ αὐτοὺς μᾶς ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ Τούρκου πὺν μᾶς πατοῦσε τόσα χρόνια στὸ λαμό. Καὶ τώρα ζοῦμε ἐλεύθερα.—

Ζήτω τὰ ἐλευθερωμένα Γιάννενα

Βασίλειος Χουλιαρᾶς
Β' τάξις 4)ταξίου

Ὁ σχολικὸς κήπος μας

Ὁ Σχολικὸς κήπος βρίσκεται μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου μας.

Εἶναι πολὺ ῥοαῖος. Ἐχει πολλὰ λουλούδια καὶ ῥοαῖες πρασιές με λαχανικά.

Στὴ μέση εἶναι μιὰ δεξαμενὴ πὺν εἶναι τὸ κερὰρι καὶ τὸ στολίδι τοῦ κήπου.

Γύρω—γύρω τὸν κλείνει ἓνα συρματοπλέγμα.

Ἐχει ὁμορφες δεινροστοιχίες ἀπὸ πεῦκα καλοκλαδεμένα.

Τὰ ποτίζουν οἱ κρυσταλλένιες θρυσούλες πὺν τρέχουν ἀλημεριές. Οἱ κυψέλες, τὰ ῥοαῖα κουνελάκια, τὸ ζακαδάκι πὺν τραβάει τὴν προσοχὴ τῶν παιδιῶν, οἱ πάπιες, οἱ καμαρωτὲς χήνες, καὶ οἱ καλοταϊσμένες κόττες, αὐτὸς εἶναι ὁ κόσμος του. Καὶ τὶ δὲν ἔχει αὐτὸς ὁ κήπος. Ὅλα αὐτὰ τὰ περιποιεῖται ὁ κύριος—Γιῶργος πὺν εἶναι κηπουρός.

Κι' ἐγὼ πὺν εἶμαι μαθήτρια πόσο χαίρομαι τὸν ὁμορφὸ κήπο μας. Δὲν βλέπω μάλιστα τὴν ὥρα πότε νὰ ἀνοίξῃ ὁ καιρὸς καὶ νὰ πάω μαζί μετ' ἄλλα παιδιά νὰ σκαλίσωμε, νὰ βοτανίσωμε, νὰ μαζέψωμε πετραδάκια καὶ νὰ τὸν περιποιηθῶμε.

Σουλτάνα Δ. Μέρτζου
Δ. τάξις 6)ταξίου

Ἡ 21η Φεβρουαρίου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τῆς 12ης σελίδος

Ἐκίνησε γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν νύμφη τοῦ Θεωμαϊκοῦ τὴν Θεσσαλονίκη.

Ὁ ἄλλος στρατὸς πῆγε γιὰ τὰ Γιάννενα.

Γρήγορα ὁ Κωνσταντῖνος μετὸ στρατό του ἐλευθέρωσε τὴν Θεσσαλονίκη καὶ ἦρθαν νὰ βοηθήσουν καὶ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ πάρουν τὰ Γιάννενα.

Συναντήθηκαν στὸ Μπιζάνι. Ἐκεῖ ἄρχισε μιὰ τρομερὰ μάχη! Οἱ στρατιῶται πολεμοῦσαν σάν λιοντάρια.

Καθόταν νηστικοὶ καὶ τὸ κρῖο τοὺς περὸνιάζε, ἀλλὰ στὸ τέλος μῆχανε μέσα στὰ Γιάννενα, τὰ ὅποια βασανίζοταν τόσα χρόνια κάτω ἀπὸ τὸν ζυγὸ τῆς Τουρκικῆς σκλαβιάς.

Τὶ ἔγινε τότε δὲν περιγράφεται! Ἐχριστὸς Ἄνέστη» ἔλεγαν καὶ πετοῦσαν τὰ φέσια ἀπ' τὰ κεφάλια τους! Βγήκαν οἱ φυλακισμένοι καὶ ἔγινε μεγάλο πανηγύρι!

Ὅλοι χαίροταν καὶ ἀπ' τὰ στόματά τους ἀκούγονταν τὸ τραγοῦδι τῆς ἐλευθερίας:

«Τὰ πήραμε τὰ Γιάννενα μάτια πολλὰ τὸ λένε, μάτια πολλὰ τὸ λένε ὅπου γελοῦν καὶ κλαῖνε....»

Γι' αὐτὴ λοιπὸν τὴ νίκη κάνουμε γι-

Μιὰ Λιακάδα

Εἶναι πάρα πολὺ συχνὲς οἱ λιακάδες στὴν ὁμορφὴ Πατριίδα μας.

Μέσα στὰ τόσα πλούσια δῶρα πὺν μᾶς χάρισεν ὁ Θεὸς, ὁ ἥλιος εἶναι τὸ πὺν λαμπρὸ στολίδι πὺν θερμαίνει πλούσιους καὶ φτωχοὺς.

Ἔτσι, ἐνῶ στὶς ἄλλες γῶρες πολὺ σπάνια μπορεῖ κανεὶς νὰ χαρῆ τὸν ἥλιο, ἐδῶ στὴν φωτόλουστην Ἑλλάδα μας, ἀπολαμβάνουμε αὐτὴ τὴν χαρὰ σὲ ὅλη τῆς τὴν λαμπρότητα.

Κι' ἀλήθεια δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα ἕστερα ἀπ' τὶς μεγάλες βροχὲς ἀπ' τὰ γκρίζα σύννεφα καὶ τὸν μαῦρο οὐρανὸ νὰ ξεπετεῖται ἓνα ὀλόλαμπρο καὶ χρυσομάτι καὶ νὰ παίρῃ τὸν θρόνον τοῦ Βασιλιά καὶ νὰ σὲ κἀνῃ νὰ ξεχνᾶς ὅτι θρῆσκεσαι ἀκόμη στὸν χειμῶνα.

Τὰ πρῶτα μηνύματα τῆς λιακάδας τὰ βλέπεις ἀπὸ πολὺ πρῶτὸ στὸν γαλάζιο οὐρανὸ..

Ὁ γαλανὸς οὐρανὸς, ἡ γαληνεμένη καὶ γεμάτη ἄσπρα κύματα λίμνη θὰ σὲ προετοιμάσουν γιὰ τὴν γιορτὴ τοῦ φωτός.

Καὶ νὰ μὰ γλυκεῖα λιακάδα θὰ ἀπλωθῇ πὺν ὅλους θὰ μᾶς ζεστάνῃ σκορπώντας μὰ πάρα πολὺ γλυκεῖα ζεστασιά.

Οἱ δαντελένιες ἀργυριαλιές πὺν τὴν περιμένουν θὰ ζεσταθοῦν στὸ πέρασμα τῆς.

Ὅταν εἶναι λιακάδα δὲν μπορεῖς νὰ μείνης στὸ σπίτι.

Τὴν λιακάδα τὴν στεροῦνται μερικὲς φορὲς ἐκεῖνοι πὺν ἐργάζονται, στὰ κατὰστήματα καὶ στὰ ἄλλα μαγαζιά.

Ἄνάμεσα ὁ αὐτοὺς εἶμαστε καὶ ἐμεῖς τὰ παιδιά πὺν ἐνῶ ἔξω ἡ ζωὴ κυλᾶ χαρούμενη τυλιγμένη στὴν ὁμορφὴ λιακάδα ἐμεῖς ἀκούμε προσεκτικὰ ὅτι μᾶς λέγει ὁ διδάσκαλός μας.

Μερικὲς φορὲς ὅμως χάρις σὲ μιὰ λαμπρὴ λιακάδα μᾶς κάνουν τὴν χαρὴ καὶ μᾶς πηγαίνουν ἐκδρομῇ.

Εἴμαστε βλέπετε τυχεροὶ γιὰτι κατοικοῦμε κάτω ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ οὐρανὸ καὶ τὶς ἑλληνικὲς λιακάδες.

Ἰωάννα Μανώλη
Δ. τάξις 4)ταξίου

ορτὲς στὰ σχολεῖα καὶ πορελάσεις κάθε χρόνον.

Ἔτσι καὶ φέτος κάναμε τὴν παραμονὴ γιορτὴ στὸ σχολεῖο καὶ ἡ 21η πέρασε με παρελάσεις καὶ χοροὺς, καὶ ἀκουγες ἀπὸ κάθε στόμα νὰ προφέρεται:

«Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν πὺν ἔπασαν γιὰ τὴν ἐλευθερία μας».

Αἰκατερίνη Στεφοπούλου
Δ' 6)ταξίου.



Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ ΜΑΣ

Ἄξιος! ἄξιος! ἀντήχησαν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησία οἱ φωνές τοῦ ἐνθουσιασμένου πλήθους ποῦ ὑποδέχτηκε τὸ νέο μας Δεσπότη Σεβασμιώτατο κ. κ. Σεραφεῖμ. Ἀκούγοντας αὐτὰ ἀρχισα νὰ σκέπτομαι: Τί μεγάλη χαρὰ ἀλήθεια ἐδοκίμασε ἡ πόλις γιὰ τὴν ἀφιξη τοῦ Δεσπότη μας ὕστερα ἀπὸ τόση λύπη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀειμνήστου Δεσπότη Δημητρίου!

Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρούμενα καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου παίζει χαρμόсуна ἐμβατήρια.

Οἱ δρόμοι ἦταν πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον εἰπαίρνε θέσι στὰ πεζοδρόμια καὶ περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὸν ἐρχομὸ του.

Ἡ πόλις μας ἀπὸ τὸ πρῶτ σημαιοστολιστήκε. Ὁ οὐρανὸς εἶναι καταγάλανος σὰ νὰ χαίρεται κι' αὐτὸς μαζί μὲ τοὺς Γιαννιώτες γιὰ τὸν νέο Δεσπότη μας.

Ὅλες οἱ ἀρχές καὶ χιλιάδες λαοῦ εἶναι συγκεντρωμένοι στὸ Δημαρχεῖο καὶ μὲ ἀνυπομονη-



Ὁ νέος Μητροπολίτης μας κ. Σεραφεῖμ

σία περιμένουν καὶ ἔχουν καρφωμένο τὸ βλέμμα στὸ δρόμο. Καὶ νά! Σέ λίγο ἐφάνηκε ἕνα

σύννεφο σκόνης καὶ ἀκούστηκαν θόρυβοι αὐτοκινήτων ποῦ σταμάτησαν. Ἦταν ὁ Σεβασμιώτατος Δεσπότης. Ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ντύθηκε μὲ τὰ ἀρχιερατικὰ ἄμφια καὶ εὐλογώντας τὰ πλῆθη τὰ ὁποῖα τὸν χειροκροτοῦσαν κατευθύνθηκε μὲ πομπή πρὸς τὴν Μητρόπολιν.

Ἐκεῖ ὁ κ. Νομάρχης, ὁ κ. Δήμαρχος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔβγαλαν λόγους μὲ τοὺς ὁποίους καλοσώρισαν τὸν Σεβασμιώτατο καὶ ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιόν του. Ὁ Σεβασμιώτατος συγκινημένος ἀπήντησε κι' εἶπε ὅτι θὰ ἐργασθῆ μὲ ὀλεστικὴ δύναμις τοῦ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ποιμνίου του.

Ἐπὶ ἀπὸ τὴν Ἐνθρόνισι ὁ Σεβασμιώτατος κ. Σεραφεῖμ κατευθύνθηκε μὲ πομπή εἰς τὰ Μητροπολιτικὰ γραφεῖα ἐνῶ εἰς τὰ πεζοδρόμια ἦταν παρατεταγμένα ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς πόλεως καὶ χιλιάδες λαοῦ.

Ἔτσι γιὰ τὰ Γιάννινα μὲ ποιμενάρχη τὸν Δεσπότην μας κ. κ. Σεραφεῖμ ἀρχίζει μιὰ νέα ἠθικὴ καὶ χριστιανικὴ ζωὴ.

Ἄλ. Φρ.

ΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ

Οἱ κοτοῦλες μου

Οἱ κόττες εἶναι πολὺ καλές. Μᾶς γεννᾶνε αὐγά, ποῦ τὰ τρώμε μὲ μεγάλη ὄρεξη. Τὰ μικρὰ κοττόπουλα τὰ κάνομε ὠραία σούπα.

Ἐγὼ στὸ σπίτι μου ἔχω πέντε κόττες καὶ ἕναν πετεινὸ. Τοὺς ἔχομε ἕνα κοτέτσι καὶ ἐκεῖ κοιμοῦνται ὅλες μαζί μὲ τὸν ἀρχηγό τους. Οἱ κόττες ἔχουν μιὰ καλὴ οἰκογένεια. Ὁ πετεινὸς φροντίζει πάντα γι' αὐτές. Ὄταν ἐκείνες θέλουν νὰ γεννήσουν, ὁ κόκκορας καθαρίζει κι' αὐτὸς μαζί μὲ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια.

Τὸ κοτέτσι τὸ ἔχομε σκεπασμένο μὲ πισσόχαρτο καὶ μὲ σανίδες, γιὰ νὰ μὴ κρυώνουν οἱ κόττες. Ὅλες οἱ κόττες γεννοῦν στὴν ἴδια τὴ φωλιά.

Ἐγὼ τὶς γνωρίζω τὶς κόττες μου.

Στὴν αὐλὴ, ποῦ βόσκουν, τὶς βλέπω καὶ χαιρομαι!

Σκαλίζουν μὲ τὰ νύχια τους καὶ τρῶνε ὅ,τι βρίσκουν. Ὄταν ἡ μαμὰ τὶς φωνάζει γιὰ νὰ τὶς ταῖση, ἐκείνες ἔρχονται τρέχοντας γιὰ νὰ φᾶνε. Καμμιά φορὰ μολώνουν καὶ τιμιποῦνται. Τὶ λαίμαργα, ποῦ τρῶνε! Πολλές φορὲς ἡ μαμὰ τοὺς κόβει τὰ νύχια γιὰ νὰ μὴν σκαλίσουν τὸν κῆπο καὶ μᾶς χαλᾶνε τὰ λαχανικά.

Οἱ κόττες ξυπνᾶνε πολὺ πρῶτ. Τὸ βράδυ ὅμως κοιμοῦνται γρήγορα. Τὸν πετεινὸ τὸν ἔχομε γιὰ ξυπνητήρι. Κάθε πρῶτ, μόλις φωτίση, ἐκεῖνος λαλάει ἀπὸ τὸ κοτέτσι.

«Κικιρίκου...ου...ου!»

Θεμιστοκλῆς Πορφύρης
Τάξις Β. Β' Μονοτάξιον

Ἡ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά

Ἀνθισαν οἱ ἀμυγδαλιές!
Ἡ ἀμυγδαλιά ἔχει πολλὰ λουλούδια ἄσπρα καὶ ρόζ.

Τὰ μελισσάκια ζουζουνίζουν γύ-

Τὸ χωριό μου

Χωριοδάκι μου μικρὸ
ποτὲ δὲν σὲ ξεχνῶ,
στ' ὄνειρό μου πάντα σ' ἔχω,
κι ἔρχομαι γιὰ νὰ σὲ βλέπω.

Ἔχεις κρύσταλλα νερὰ,
πρασινάδα κι ὀμορφιά,
ἔχεις καὶ ψηλὰ βουνὰ,
καὶ ἀμπέλια καρπερὰ

Φωφὼ Παναγ. Κοντῶ

Ε. Τάξις ἑξατάξιον

ρω ἀπὸ τὴν ἀμυγδαλιά.

Ἡ ἀμυγδαλιά στολίστηκε σὰν νυφούλα.

Εἶδαμε μιὰ ἀμυγδαλιά φουντωτὴ, καμαρωτὴ.

Εἶδα μιὰ ἀμυγδαλιά ποῦ ἦταν ντυμένη σὰν νυφούλα.

Τὸ πρῶτ ποῦ σηκώθηκα εἶδα τὴν ἀμυγδαλιά καὶ ξαφνίστηκα.

Ἡ ἀμυγδαλιά μέσα στὰ λουλούδια τῆς ἔχει γύρι καὶ μέλι.

Μαρίνα Σταμάτη

Α' τάξις 6)ταξίου.



Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 25^{ΗΣ} ΜΑΡΤΙΟΥ

Η 25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ 25η Μαρτίου εἶναι ἡμέρα δόξης καὶ χαρᾶς. Εἶναι ἡμέρα δόξης γιατί σάν τότε οἱ προγονοὶ μας ξεσηκώθηκαν σὲ μιὰ ἐπανάστασι πού τὴν ἔχουν ὑμνήσει τόσοι Ἕλληνες λόγιοι καὶ τὴν ἔχουν τραγουδήσει τόσοι ποιηταὶ ἀπὸ τὸν Διονύσιου Σολωμὸ ὡς τὸν Κωστή Παλαμᾶ.

Ἦταν ὁ ἀγῶνας δίκαιος, τίμιος καὶ ἱερός, ἀγῶνας γιὰ τὴν λευτεριά πού γιὰ τὴν ἐπιτυχία του ἔχρειάσθηκαν σκληρὲς θυσίες, ποταμοὶ αἱμάτων, μεγάλοι ἀθλοὶ ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας ἕως ὅτου κατανικήσει τὸν ὀθωμανὸ Γολιάθ ὁ Ἕλληνας σκλάβος, ὁ λεοντόψυχος ἀρματωλὸς καὶ κλέφτης τοῦ 1821. Καὶ ἓνας τέτοιος ἱερός ἀγῶνας ἦταν φυσικὸ νὰ συγκινήσει καὶ νὰ ἐνθουσιάσει τὴν πολιτισμένη ἀνθρωπότητα καὶ νὰ φέρῃ στὴν ἀγωνιζομένη Ἑλλάδα τοὺς φιλέλληνας.

Δὲν εἶχε τότε γιὰ τοὺς Ἕλληνες ἡ ζωὴ γλυκάδες καὶ λουλούδια, δὲν εἶχε ἡ ἀνοιξίς χαρὲς καὶ τὰ πουλιά τραγούδια κι' οἱ χρόνοι φεύγαν σκοτεινοί. Ἀλλὰ καὶ οἱ σκλάβοι Ἕλληνες δὲν ἔπαυσαν οὔτε μιὰ στιγμή νὰ ἐλπίζουν ὅτι «πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροὺς πάλι δικά μας θᾶναι». Οἱ πλούσιοι πρόσφεραν ἀφθονοὺς τοὺς θησαυροὺς τοὺς γιὰ τοὺς μαχομένους Ἕλληνες.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε! Ἡ νεώτερη Ἑλλάδα μας ἀναγεννήθηκε σ' ἓνα μικρὸ μέρος τοῦ Μωριᾶ. Καὶ ἂν ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἓνα Θεμιστοκλῆ, ἓνα Περικλῆ, ἓνα Λεωνίδα καὶ τόσοὺς ἄλλους ἀκόμη, ἔχει καὶ ἡ Νεωτέρα τὸ Γέρο τοῦ Μωριᾶ, τὸν Κανάρη, τὸν Παπανικολῆ, τὸ ματωμένο ράσο τοῦ Παπαφλέσσα, τὸν Ἀθανάσιου Διάκου καὶ πολλοὺς ἀκόμη.

Καὶ ὅλοι αὐτοὶ πολέμησαν μόνον γιὰ ἓνα πρᾶγμα πού εἶναι πολυτιμότερο στὸν κόσμον τὴν «Ἐλευθερία».

Ἄς εὐχαριστήσουμε λοιπὸν τὸν Θεὸ πού εὐλόγησε τὸ ἱερὸ Λάβαρο πού ὕψωσε τὸ χέρι τοῦ Δεσπότη Γερμανοῦ πού ἐστεφάνωσε τὴν Ἐλευθερία μας, τὴ βγαλμένη ἀπ' τὰ ἱερά κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰωνίας δόξης.

Κώστας Καρατζήμας
Α' Μονοτάξιον τάξις ΣΤ'



Μιά σκηνὴ ἀπὸ τὴν πορᾶστασι τοῦ «Παπαφλέσσα».

Ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀκαδημίας

Ἀνάμεσα στὶς ἄλλες Ἐθνικὲς μας γιορτὲς τὴν μεγαλύτερη καὶ καλύτερη θέσει κατέχει ἡ 25η Μαρτίου.

Καὶ ἐμεῖς γιὰ νὰ θυμηθοῦμε ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ χρόνια ἐκεῖνα καὶ τοὺς ἥρωες τοῦ 1821 κάναμε γιορτὴ. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ εἶχε ὡς σκοπὸ νὰ μᾶς κἀνὴ νὰ ξαναζήσουμε ὅλα ὅσα τότε ἔγιναν. Ἡ γιορτὴ ἔγινε στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα.

Ὅλα τὰ παιδιὰ περιμέναμε μὲ ἀνυπομονησία καὶ χαρὰ νὰ δοῦμε τὴν γιορτὴ. Χτυπάει τὸ κουδούνι. Μπήκαμε στὴ μεγάλη αἴθουσα... ἀλλὰ εἶχαμε τὴν ἀπορία: Τὶ σκηνὲς θὰ μᾶς ἔδειχναν στὸ θέατρο; Ποιὸν ἥρωα τοῦ 1821; Τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν Κανάρη, τὸν Παπανικολῆ; Ποιὸν; Δὲν εἶδαμε αὐτοὺς ἀλλὰ κάποιον ἄλλον ἴδιον σάν αὐτοὺς, τὸν Παπαφλέσσα, τὸν γενναῖο αὐτὸ ἄνδρα πού πρῶτος ἄρχισε τὴν ἐπανάστασι καὶ ἔχυσε στὸ τέλος τὸ αἷμα του γιὰ νὰ τὴ στεριώσῃ.

Ζήσαμε τὶς τελευταῖες στιγμὲς του στὸ Μανιάκι, θαυμάσαμε τὸν ἡρωϊσμό του, λυπηθήκαμε γιὰ τὸ χαμό του. Μὰ νοιώσαμε καὶ ὑπερηφάνεια ὅταν εἶδαμε τὸν σκληρὸ καὶ αἰμοβόρο Ἴμπραϊμ νὰ τὸν φιλή στὸ μέτωπο καὶ νὰ λέῃ πὼς ἦταν ἥρωας.

Στὰ διαλείμματα ἡ χορωδία τῶν Προτύπων καὶ τῆς Ἀκαδημίας μας ἔψαλλε πατριωτικὰ ἄσματα.

Φύγαμε ἀπὸ τὸ θέατρο γεμάτοι ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν ἡρωϊσμὸ τῶν προγόνων μας. Καὶ σιωπηλὰ ἐδώμε τὴν ὑπόσχεσι νὰ τοὺς μιμηθοῦμε ὅταν ἡ Πατρίς μᾶς χρειασθῇ.

Ἡ παρέλασις, οἱ χοροὶ καὶ ἡ λαμπαδηφορία

Ἡ 25η Μαρτίου εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐθνικὴ μας ἐορτὴ. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ παρέλασις γίνεται μεγαλοπρεπέστερη τῆ μεγάλῃ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Οἱ μαθηταὶ τῶν Προτύπων μὲ τὶς καλὲς στολὲς συγκεντρωθήκαμε τὴν ὀρισμένη ὥρα στὴν ἄνω πλατεῖα καὶ πήραμε τὴ σειρά μας.

Ἡ πόλις ἔπλεε στὶς γαλανόλευ-



κες σημαίες. Οι μαθηταί περίμεναν τὴ στιγμή τῆς ἐκκινήσεως. Τέλος ἡ ὥρα ἔφτασε. Οἱ μουσικῆς παιανίζουν καὶ οἱ μαθηταί τῶν Σχολείων ἀρχίζουν καὶ παρελαύνουν πρὸ τῶν Ἐπισήμων. Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά μας μιὰ ὑπερηφάνεια φούσκωσε τὰ στήθη μου. Ἦμουν περήφανος γιὰ τὴν Πατρίδα μας, γιὰ τοὺς ἐνδόξους προγόνους μας πού ἔχυσαν τὸ αἷμα τους καὶ ἀγωνίστηκαν σκληρὰ γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦμε.

Ὁ κόσμος μᾶς χειροκροτεῖ καὶ μεῖς μὲ βῆμα ζωηρὸ καὶ τὸ κεφάλι ὄρθιο μὲ τὴ σημαία μας μπροστὰ παρελαύνουμε. Ὅταν περάσαμε μπήκαμε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ παρακολογήσαμε καὶ χειροκροτήσαμε τὴν παρέλαση τοῦ δοξασιμένου Στρατοῦ μας, πού φρουρεῖ ἀγρυπνὸς γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας.

Τὸ ἀπόγευμα στὴν Κεντρικὴ πλατεία ἔγιναν χοροί. Μαθηταί καὶ μαθήτριαι τῶν Γυμνασίων, ντυμένοι ἐθνικῆς στολῆς χόρευαν ἐθνικοὺς χοροὺς μὲ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς.

Τὴ νύχτα ὁ Στρατός μας ἔκαμε λαμπαδηφορία. Οἱ στρατιῶτες μας κρατώντας ἀναμμένους δανλοὺς πέρασαν ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πόλεως ψάλλοντας ἐθνικὰ τραγούδια.

Τὸ ἴδιο βράδυ στὴν Ἀκαδημία μας ἐπανελήφθη ἡ γιορτὴ πού δόθηκε γιὰ μᾶς. Τὴν παρακολούθησαν οἱ ἀρχεὶ τῆς πόλεως πού κατε-

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἡ γάτα μου

Στὸ σπίτι μας ἔχομε μιὰ γάτα, καὶ τὸ γατάκι τῆς. Ἐχομε ὅμως καὶ πολλὰ ποντίκια, πού κάνουν κάθε βράδυ χορὸ πάνω στὸ ταβάνι. Οἱ γάτες μας ἀνεβαίνουν καὶ τὰ κυνηγοῦνε.

Μιὰ μέρα ἡ γάτα μου ἀνέβηκε σ' ἓνα δένδρο. Ἐκεῖ βρῆκε μιὰ φωλιά ἀπὸ σπουργίτια. Ἀμέσως οἰχτήκε νὰ τὰ φάη, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὰ φθάσῃ, γιὰτὶ ἐκεῖνα ἐπέταξαν. Ἐνα μικρὸ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ πετάξῃ ἀλλὰ ἔπεσε κάτω. Ἐγὼ τότε τὸ ἐπῆρα καὶ τὸ ἐπῆγα μέσα. Μὰ ἐκεῖ ἦταν τὸ γατάκι καὶ μὲ μιὰ τούμπα τὸ ἄρπαξε, ἔπαιξε πρῶτα μαζί του καὶ μετὰ τὸ ἔφαγε.

Μιὰ ἄλλη μέρα εἶχα ἓνα ψάρι μὲ βλέπουν οἱ γάτες μου κι' ἐρχόταν ἀπὸ πίσω μου.

Ἐγὼ εἶπα μέσα μου: «Πῶ πῶ, πῶ, καλέ ἐγὼ θὰ μαζέψω ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γάτες!...» Ἐπειτα τοὺς τὸ ἔρριξα καὶ τὶς ἄφησα ἐκεῖ νὰ τσακώνωνται ποιά θὰ τὸ πρωτεπάρῃ.

Ἀθανάσιος Εὐ. Φακατοῦλης
Β' Τάξις ἑξαταξίου

χειροκρότησαν τοὺς σπουδαστὰς πού ἔπαιζαν τὸ ὠραῖο δρᾶμα ὁ «Παπαφλέσσας».

Β.

Τὸ σπίτι μου

Ὁ ἀγαπημένο μου σπίτι δὲν θὰ σὲ ἀλλάξω καὶ μὲ τὰ πιδ ὠραία παλάτια τοῦ κόσμου καὶ μὲ τοὺς πλουσιωτέρους θησαυροὺς ἂν καὶ εἶσαι μικρὸ καὶ φτωχικό.

Καὶ ποιὸς ἀλήθεια δὲν συγκινεῖται στὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως αὐτῆς.

Σ' ἐσένα ἔκανα τὰ πρῶτα βήματά μου, στὴν μικρὴ αὐλὴ σου, ὅταν ἦμουν μικρὴ, ἔπαιζα μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ, σ' ἐσένα ἐδοκίμασα χαρὲς, λύπες, στενοχώριες.

Κι' ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ μάλωνε σὲ καμμιά γωνιά σου μαζεύομουναι κι' ἐκλαιγα πικρὰ. Ὅταν ὁ τρελλὸς ἀέρας φουσοῦσε καὶ κρύωνα σ' ἐσένα εὑρισκα τὴν μεγαλύτερη ζεστασιά.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν σοῦ χρεωστῶ εὐγνωμοσύνη, μικρὸ μου σπιτάκι, καὶ νὰ μὴν σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ;

Ὁ! πραγματικὰ πόσο βαθεῖα ἔννοια ἔχει ἡ τόσο μικρὴ αὐτὴ λέξις.

Πάντα θὰ μένη ἀκλόνητα ζωγραφισμένη στὸ νοῦ μου ἡ εἰκόνα τοῦ σπιτιοῦ μου.

Αὐτὸ ἔχει τέσσερα δωμάτια καὶ εἶναι διώροφο. Μέσα σ' αὐτὸ στεγάζονται τέσσερα πρόσωπα. Ἡ μητέρα μου, ὁ πατέρας μου, ἡ ἀδελφὴ μου κι' ἐγὼ.

Ἀνοίγοντας τὴν καγκελωτὴ πόρτα τοῦ κήπου μπαίνεις μέσα σ' ἓνα πλατὺ διάδρομο πού περιβάλλεται ἀπὸ ἀρωματικὰ ἄνθη: Ἀναρριχόμενες τριανταφυλλῆς, περικοκλάδες, ζουμπούλια, γιασεμιά κ.ἄ. Τὴν ἀνοιξὴ σκορποῦν τὸ ἀρωματὸν τους καὶ ὀλόκληρη ἡ αὐλὴ μοσχοβολᾷ.

Ὁ πόσο ὠραῖο γίνεται ἔτσι τὸ σπίτι.

Πολλοὶ ποιηταί ἔχουν ἐμπνευσθῆ ποιήματα καὶ παροιμίες γιὰ τὸ σπίτι.

Μία ἀπὸ τὶς παροιμίες εἶναι καὶ αὐτὴ.

Σπίτι μου, σπιτάκι μου
καὶ σπιτοκαλυβάκι μου.

Ἰσμήνη Χ. Φεῖδη

Ε. τάξις 6)ταξίου

Ἡ ἀμυγδαλιὰ

Ἡ ἀμυγδαλιὰ τώρα εἶναι πολὺ ὠραία μὲ τὰ λουλούδια τῆς.

Εἶναι πολὺ φουντωτὴ.

Φουντωτὴ· καμαρωτὴ, ντυμένῃ μὲ τὴν ὁμορφὴ φορεσιά ἢ ἀμυγδαλιὰ στολίζει τὴν Ἀκαδημία.

Ἐγὼ σήμερα εἶδα πολλὰς ἀμυγδαλιὰς πού ἦταν ἀνθισμένες.

Τὰ μελισσάκια γύρω στὴν ἀμυγδαλιὰ ζουζουνίζουν.

Ὅταν ἔπεσε χιόνι λυπήθηκα πολὺ γιὰτὶ θὰ τὰ σκεπᾶσῃ τὰ λουλούδια τῆς ἀμυγδαλιὰς μὲ χιόνια.

Εὐτυχία Κοῦν

Α' τάξις 6)ταξίου.



Ἄλλη σκηνὴ ἀπὸ τὴν θεατρικὴ παράσταση τῶν σπουδαστῶν τῆς Ἀκαδημίας

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΜΕ ΤΗΝ ΩΡΑ... ...ΚΑΙ Ν' ΑΚΟΝΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ...

ΑΣΤΕΙΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Γιατί Κουφιοκεφαλάκη κόβεις τό ψωμί από την άναποδη μεριά του μαχαιριού;
— Γιατί θά τό πονέση τό καημένο τό ψωμί.

Δάσκαλος: * * *
Γιαννάκη, πέντε πλὴν τρία πόσο μάς κάνουν;

Καμμία ἀπάντηση.
Δάσκαλος: Πρόσεξε παιδί μου, ἄν εἶχα πέντε πάσιες καί σου δώσω τίς τρεῖς πόσες μοῦ μένουν;
Καί ὁ Γιαννάκης:
— Νά τίς φέρετε κύριε πρώτα.

Δάσκαλος: * * *
Πές μας Τάκη μία φράση πού νά ἔχη ἐνεργητικό ρῆμα.

Καί ὁ Τάκης ἀφελέστατα:
— Ἐγώ κάθε μέρα τρώω τό γλυκό τῆς μαμάς μου.

* * *
Ὁ Κώστας ἓνα χωριατόπουλο βλέπει πρώτη φορά ἓνα ταξί νά περνάει ἀπό τόν δρόμο καί φωνάζει.

— Τρεχάτε νά δῆτε ἓνα κάρε ποῦχει ξεχάσει τό μ'λάρι του.

* * *
Στό μάθημα τῆς Ἱστορίας:
Δάσκαλος: Πῶς λέγεται ἀλλοῦς, Τάκη, ἡ Πελοπόννησος;

Τάκης: Δέν ξέρω, κύριε.
Δάσκαλος: Νά σέ διευκολύω. Ἐχεις μουριές στό σπίτι σου;
Τάκης: Ναι ἄ! ναι, τώρα τό θυμήθηκα, λέγεται Μωριάς.

Δάσκαλος: Καί πότε ἐγινε ἡ ἐπανόστασις;
Τάκης: Ὅταν οἱ μεταξοσκώληκες ἤθελαν νά κάνουν τό... κουκούλι τους...

* * *
— Καίτη πόσο μέ ἀγαπᾶς, λέγει ἡ μαμά στή μικρή κορούλα τῆς.

— Πολύ, μαμά μου, σάν τό τυρί πού μου ἔδωσες τό πρωτῆ.

* * *
— Τοτῶ, αὐτό πού σου λέγω ἀπό τό ἓνα αὐτί μπαίνουν καί ἀπό τό ἄλλο βγαίνουν.

— Λάθος κάνετε, κύριε, γιατί τό ἄλλο τό ἔχω βουλωμένο μέ βαμβάκι.

ΜΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ . . . ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Γειά σου Τσάο Πίτη ἔλατε νά παίξουμε.
— Τί Κώστα;
— Μά σᾶς τό εἶπα.

— Ἐλάτε Πίτη Τάκη νά φᾶτε.
— Τί μαμά;
— Μά σᾶς τό εἶπα.

— Νίκο Τάκη ἔλα νά τὴν πιάσωμε.
— Πά νά πιάσωμε;
— Μά σου τὴν εἶπα.

— Τάκη Μάχη τὸν ἀγοράσατε;
— Μά ποῖο μαμά;
— Ἐκεῖνο πού σᾶς εἶπα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Ζ	Ο	Σ	Ι	Μ	Α	Δ	Α	Ι
2	Α	Ι	Η	Ν	Τ	Α	Ν	Ο	
3	Ρ	Ο						Θ	Α
4	Ο	Σ	Α				Λ	Η	Ν
5	Μ								Ν
6	Ε	Ν						Κ	Ι
7	Ν	Ο						Ο	Ν
8	Ο	Ξ	Ο	Σ		Ρ	Α	Β	Ο
9	Ξ	Ο	Μ	Α	Τ	Ε	Ι	Ο	Ν

Ὅριζοντίως:

1) Εὐεργέτης τῆς Ἠπείρου. —2) Ἐπιφώνημα - Ἐπίρρημα. —3) Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Μόριον. —4) Τρία γράμματα ἀπό τό «Ὡσανά». Ὑποδιαίρεσις τοῦ ἔτους. —6) Ἀριθμητικόν. Σύνδεσμος τῆς δημοτικῆς. —7) Ἀρνητικόν (γαλλιστί). Ἄντωνυμία ἀναφορικῆ (αιτιατ.). —8) Ποσοτικὴ ἀνωθυμία. Ρῆμα πού ἔχει σῆμα μέ τό ρούχα μας. —9) Εἰς αὐτό ἀνήκουν ὅσοι ἔχουν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα (γεν. πληθυντικῶ).

Καδέτως

1) Ἔτσι γίνεται ὁ καρπὸς τῆς σταφίδας ὅταν ξηραίνεται. —2) Μέρος τοῦ σώματος. Εἶμαι ἄρρωστος. —3) Ἄντωνυμία. Μονάδα μετρήσεως ἡλεκτρισμοῦ. —4) Δύο πρώτα γράμματα ἐνὸς συνδέσμου. Ἄντωνυμία. —6) Πρόθεσις μπροστά σέ λέξι πού ἀρχίζει ἀπό φωνῆεν. Νότα Μουσικῆς. —7) Μόριον. Ἄρθρον. —8) Ὁμορφαίνουν τοὺς κήπους. Τί κάνω μέ τό μαχαίρι. —9) Νόμος τῆς Ἑλλάδος πολὺ γνωστός μας.



ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1) Τί εἶναι αὐτό πού τό ἔξω τό τρω-
με καί τό μέσα τό πετάμε;

2) Ὅσο τό κόβομε μεγαλώνει. Τί εἶ-
ναι;

3) Μαῦρο τό μαντρί καί ἄσπρα τὰ
γίδια, Τί εἶναι;

4) Τί εἶναι αὐτό τό πρᾶγμα πού τό
βάζουμε στό τραπέζι, τό κόβουμε, τό
μοιράζουμε, ἀλλά δέν τό τρώμε;

Μιά κοντούλα παχουλή
ὄλο κόκκινα φορεῖ
ἔχει κρᾶσινα μαλλιά
καί σποράκια στήν ποδιά.
Τί εἶναι;

* * *
Ἐχω πολιτεῖες μὰ χωρίς σπίτια, ἔ-
χω θάλασσες μὰ χωρίς νερά, ἔχω βου-
νά μὰ χωρίς ὕψος. Τί εἶμαι;

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Μία οἰκογένεια πολυτέκνων εἶχε 7
θυγατέρες. Κάθε θυγατέρα εἶχε κι ἓ-
ναν ἀδελφόν. Πόσα τὰ μέλη τῆς οἰκο-
γενείας;

* * *
Ὁ κ. Ἀργυράκης, ἡ γυναῖκα του
καί τὰ τρία παιδιά του, οἱ δυὸ θεῖοι
του καί ἓνας φίλος του γυρίζουν ἀπό
τὴν ἐξοχὴ. Ποιὸς θά περάσῃ πρώτα
τὴν πόρτα;



ΑΣΤΕΙΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μεταξὺ συμμαθητῶν.

— Γιατί γράφεις τόσο μικρὰ γράμμά-
τα καῦμένε;

— Σος! Δέν καταλαβαίνεις; Γιά νά
μὴ φαίνονται πολὺ τὰ λάθη μου.

Μαμά: Φάγε παιδί μου τὰ χόρ-
τα σου. Θά σου βάλουν χρώμα στά
μάγουλά σου.

Μαρία: Καί ποιὸς θέλει πιάσει-
να μάγουλα καλὴ μαμά;

* * *
Ὁ Παῦλος ρωτᾷ τὸν πατέρα του:
Παῦλος: Νά σου πῶ ἓνα αἰ-
νίγμα;

Πατέρα: Πές' μου.

Παῦλος: Ἐνας ἄνθρωπος ἔχει
μολύβι, πέννα, στυλό, χαρτί, μελάνη,
στυλόχαρτο, τραπέζι, κι ὅμως δέν μπο-
ρεῖ νά γράψῃ. Γιατί δέν μπορεῖ;

Πατέρα: Θά εἶναι ἀγράμ-
ματος.

Παῦλος: Ὅχι, ἔχει τελειώσει
τό γυμνάσιο.

Πατέρα: Θά εἶναι ἄρρω-
στος.

Παῦλος: Οὔτε.

Πατέρα: Θά εἶναι σκοτεινὰ
καί δέν βλέπει.

Παῦλος: Ὅχι.

Πατέρα: Θά εἶναι κουλός,
χωρὶς χέλια.

Παῦλος: Ὅχι.

Πατέρα: Πές' τό τότε ἐσύ.

Παῦλος: Γιατί εἶναι πεθαμέ-
νος.

* * *
Ὁ μαθητὴς λέγει στό διευθυντὴ τοῦ
Σχολείου πού ἦταν ἀφοσωμένος στή
δουλειά του:

— Κύριε διευθυντά, τό φθινόπωρο
ἦλθε.

— Ἄς περάσῃ, ἀπάντησε ὁ διευθυ-
ντής.

* * *

Ἐνα παιδάκι πού δέν ἤθελε νά πάη
σχολεῖο πήγε στό φίλο του πού ἦταν
ἄρρωστος καί τοῦ λέγει:

— Ἄν θέλῃς νά σου δώσω βάλους
κόλλησέ μου τὴν ἰλαρά σου.



« . . . Στην ψυχή σ' ἔχω κλεισμένη,
ὦ Ἑλλάδα γαλανή,
Στοῦ Χριστοῦ τὸ φῶς λουσμένη,
Τῆς Ἐλευθερίας πηγὴ,
Νᾶσαι πάντα δοξασμένη,
Τῶν Πατρίδων ἡ ψυχὴ . . . »

